



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



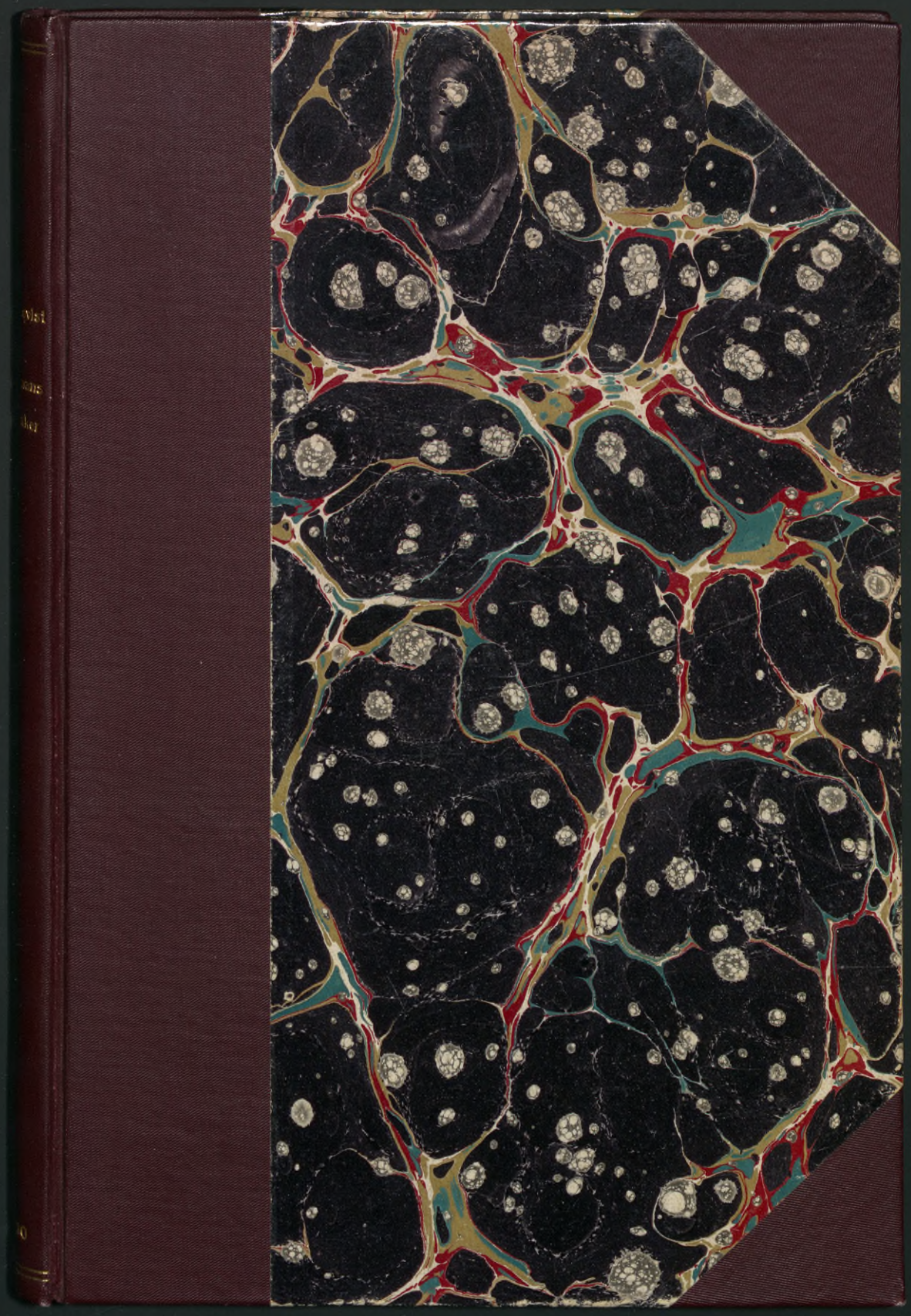
GÖTEBORGS
UNIVERSITET



LUNDS
UNIVERSITET



UPPSALA
UNIVERSITET



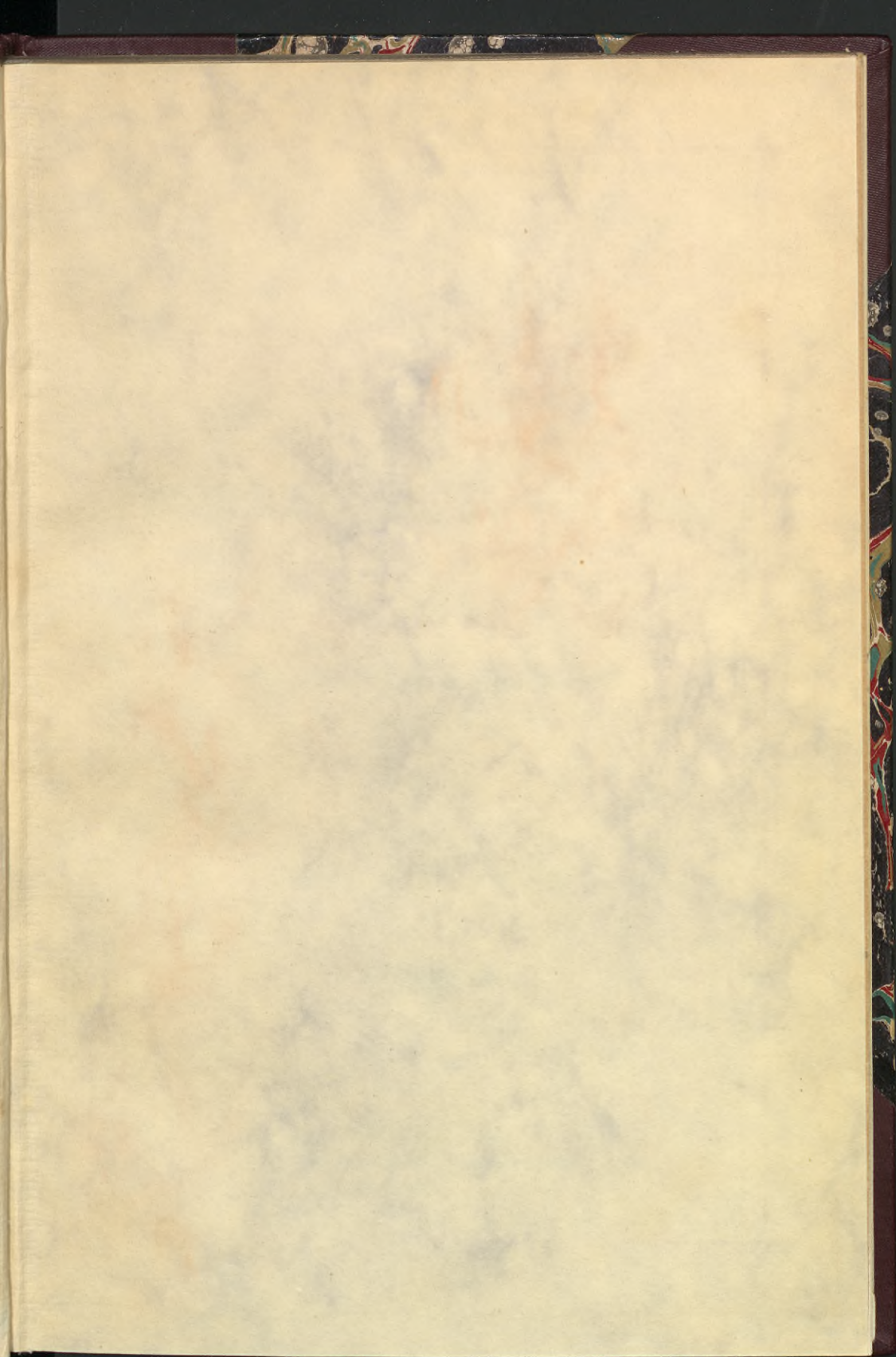
Vol
1
1841



Allmänna Sektionen

Biogr.
Sv.

[Malmqvist, Anna
Elisabeth]



NOTES

THE

[M
E

Bögt.
B.

GUMMANS LEKSAKER

MINNEN FRÅN EN NÄRA HUNDRAÅRIG LEFNAD

AF

ANNA ELISABETH MALMQVIST
FÖDD SONDÉN.

I FÖRFATTARINNANS 96: E LEFNADSÅR
UTGIFNA AF OCH FÖR HENNES SLÄGT.



STOCKHOLM
TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET
1890.



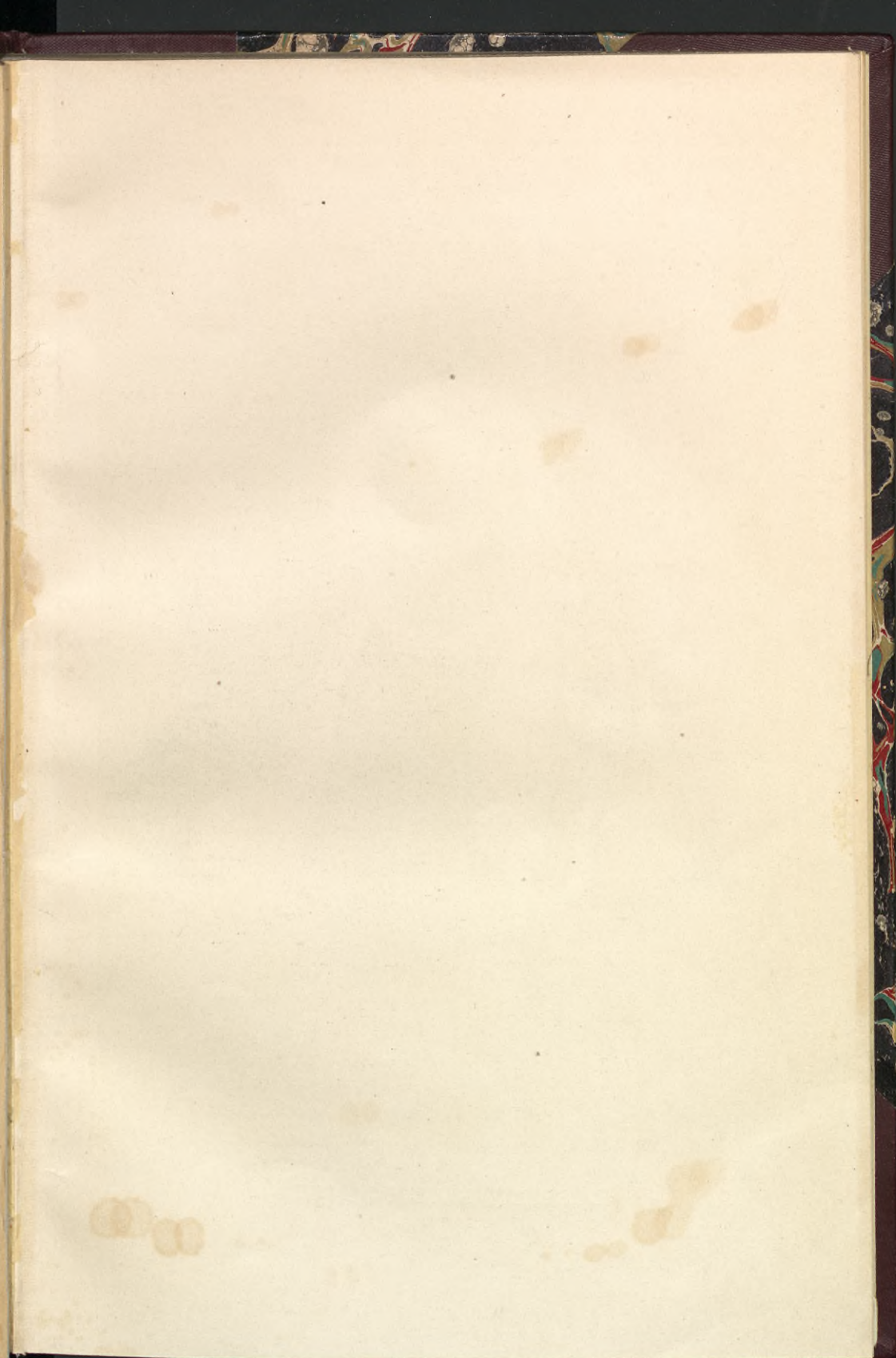
Till Fruken Josefine Peyron

som ett litet minne

af tillgifna vännerna

Bertha och Terondén.

N. 37
134





LISKÉN MALMQUIST

f. SONDÉN. ...

508

GUMMANS LEKSAKER

MINNEN

FRÅN EN NÄRA HUNDRAÅRIG LEFNAD

AF

ANNA ELISABETH MALMQVIST

FÖDD SONDÉN.

FÖRFATTARINNANS 90:RE LEFNADSÅR UTGIFNA AF OCH
FÖR HENNES SLÄGT.



STOCKHOLM,

TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET

1890.



[M
E



LISKEN MALMQUIST
f. SONDÉN.

508

GUMMANS LEKSAKER

MINNEN

FRÅN EN NÄRA HUNDRAÅRIG LEFNAD

AF

ANNA ELISABETH MALMQVIST

FÖDD SONDEN.

I FÖRFATTARINNANS 96: E LEFNADSÅR UTGIFNA AF OCH
FÖR HENNES SLÄGT.



STOCKHOLM,

TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET
1890.



GUMMANS EKSAKER

MINNEN

ÖFVER DEN SVENSKA ...

Tryckt i 200 exemplar.



M
E

*I slutet af det sista af de små häften, hvori "Gummans
Leksaker" varit upptecknade, finnes följande tillegnan:*

Till alla barnen.

Farväl! jag skrifver iche mer,
Och mina rader jag Er ger.
Ja, barn! jag vet, att Ni dem gömman
Och gamla modren ej förglömmen!

[M
E



ANNA ELISABETH (LISKEN) MALMQVIST, f. Sondén, är född den 13 Februari 1794 i Landeryds församling af Linköpings stift, der hennes fader Johan Adolf Sondén (f. 1755) då var komminister. Modern var Anna Katharina Kernell (f. 1768), dotter till prosten Per Kernell i Åsbo och hans maka Anna Gråsten.

Om fadern berättas, att han redan som gymnasist i Linköping, der hans far då var apologist, förälskat sig i en flicka i staden. För att vinna hennes hand afbröt han sina studier och egnade sig åt krigarebanan, på hvilken han fortast hoppades kunna nå en själfständig ställning. Han tjenstgjorde nu bl. a. någon tid på det nyanlagda Sveaborg, avancerade till furir, men tröttnade på krigareyrket och fortsatte de aldrig helt och hållet öfvergifna studierna, aflade prestexamen och erhöll Landeryds komministratur. För hans första kärlek hade emellertid då väntan blifvit för lång; hon hade gift sig med en annan. Anna Katharina Kernell ersatte dock den förlorade i rikt mått. »Hon var älskelig för alla åldrar. Det var den gåfva, som hon undfått hade.»

Fem i komministerstjället i Landeryd födda barn nådde mogen ålder. De voro, utom dottern, sönerna Per Adolf (död såsom komminister i Klara församling i Stockholm 1837), Svante (död såsom bruksinspektör vid Rejmyra 1847), Carl Ulrik (död såsom medicinalråd i Stockholm 1875) och Anders Fredrik (död såsom domprost i Skara 1885).

Sedan fadern befordrats till kyrkoherde i Regna församling (Linköpings stift) ditflyttade familjen 1811. Åtta år senare lemnade Lisken Sondén föräldrahemmet, då hon gifte sig med bruksinspektoren vid Börjöls bruk David Malmqvist. Under tjugu lyckliga, men sträfsamma år var den Malmqvistska familjen bosatt vid Börjöls bruk. Af de sex barnen hade ett, det äldsta, sonen Olof Adolf, dött som barn. De öfriga fem uppväxte med helsa och krafter till sina föräldrars glädje.

Bekymmer af ganska allvarsam art hotade emellertid att, såsom det heter i föreliggande anteckningar, »instänga glädjen inom trånga gränser», då Malmqvist till följd af förändrade för-

VI

hållanden vid bruket, trots all ådagalagd duglighet och redbarhet, 1838 uppsades från sin tjänst vid Börjöl. Dock uppläts honom inom kort ett nytt verksamhetsfält, i det att hans broder J. P. Malmqvist erbjöd honom att mottaga förvaltningen af en denne tillhörig egendom, Gusselborg i Vestmanland, dit familjen flyttade 1839. Hvarjehanda vidriga omständigheter gjorde dock, att glädjen här mången gång verkligen blef instängd inom trånga gränser, trots husmoderns alltid friska och glädtiga lynne och hennes aldrig svikande tro och förtröstan.

Efter D. Malmqvists död 1856 täflade barnen om glädjen att få mottaga den älskade modern i sina hem. Endast fyra voro emellertid nu i lifvet. Aurora* (g. m. sedermera kyrkoherden J. C. Mohlin), Per, direktör vid Ätvidabergs kopparverk** (g. m. Sofia Palmblad), Lotten (g. m. läroverksadjunkten H. Rathsmann i Vesterås) och Louise (g. m. bruksförvaltaren vid Häfla bruk J. Håkansson). Den tredje dottern i ordningen Kerstin (g. m. sedermera teol. doktorn W. Lidberg) hade redan 1851 afflidit. Midt under sorgen öfver sin mans bortgång fick Anna Elisabeth Malmqvist emellertid nu hos de kära barnen njuta en viss lycka och ro.

Under de senaste decennierna har hon ständigt varit bosatt hos sin yngsta dotter och måg å det naturskönt belägna Kinstorp i Skedevi socken (Ö. G.). Trots den höga åldern äro själsförmögenheterna ännu goda och sinnet friskt, ehuru kroppens krafter börja svika, och ögats ljus sedan flera år slocknat.

Sin karaktär och sitt lif har hon sjelf bättre, än af annan hand kan göras, tecknat i dessa dyrbara minnesblad, som, först samlade af den vördade gamla själf på barnens begäran, här lemnas i hennes slägts händer, på föranstaltande af hennes yngste dotterson Carl Håkansson.

Enligt hans uppdrag har den slutliga redaktionen verkstälts af

Per Sondén.

* Död 1882. Hennes man dog som kyrkoherde i Vallerstad 1876.

** Död 1885.

INNEHÅLL.

	Sid.
Hvarför jag sjöng.....	1
Barndomsminnen	4
Aftontankar på Långfredagen 1819	12
Ett minnesblad för 1824	13
De elfva åren utan anteckningar	14
En söndagsmorgon 1834	15
Aftonen af födelsedagen d. 13 Febr. 1834	16
Tro, kärlek och hopp	17
»Dagens stunder»	18
Anteckningar och reflexioner 1834	19
Första Maj 1835	20
Ännu en Majdag 1835.....	21
Anteckningar och reflexioner 1835	22
De tre törnosorna	29
Bäcken och källan	31
Ljudet och ljuset.....	32
Anteckningar och reflexioner 1836	33
Afskedståren	40
Till Stagnelius	41
Anteckningar och reflexioner 1837	42
Till min sångmö	43
Anteckningar och reflexioner 1838	44
Till mitt hjerta	46
Nyårsdagen 1853	48
Moderns längtan	49
Moderns saknad	49
Anteckningar och reflexioner 1853	50
Längtan.....	51
Hopp och fruktan	53
Stormen.....	54
Den ensamma	55
Fränlingen	56
Bön	57

VIII

	Sid.
Anteckningar och reflexioner 1853	57
Anteckningar och reflexioner 1854	62
Till Fredrika Bremer.....	67
Tröst	67
Anteckningar och reflexioner 1857	71
Till en sörjande vän.....	73
Vandrerškans aftonsång.....	74
En morgonstund i Häfla äng	75
Vid min broders graf.....	76
Den fattiga	76
En hviskning bland grafvarna	77
God natt	79
Hvad jag vill	80
Nyårsafton 1859.....	80
Tankar på döden	82
Novemberblommor	83
Anteckningar och reflexioner 1861	84
Källan och hafvet	87
Lifvets gåta.....	89
Ett sändebud	90
Farväl till sången	91
En Novemberdag	93
Till Carl och Concordia	95
Vid hemkomsten från ett besök	97
De sjuttio åren	97
Anteckningar och reflexioner 1864	98
Svar på en nyårsönskan	99
Glädjen, sorgen och sången	100
Längtan	101
Anteckningar och reflexioner 1867	102
Farväl 1868	104
Ett sista farväl 1871.....	107



Hvarför jag sjöng.

Som fogeln uti skogen glad jag lekte
Och sjöng i frihet och i luft och ljus;
När sommarvinden mina kinder smekte
Jag sjöng förtjust uti Guds stora hus.
Jag andras sånger mig ock gerna lärde,
Ty glädjen gaf dem alla lika värde.

Af kärlek sjöng jag vid min moders hjerta,
Hon var den bild, som inneslöt allt godt.
Snart jag med henne delte fröjd och smärta,
Hon hade ju mitt hjertas ton förstätt —
Jag sjöng blott henne i naturens salar
Jag sjöng blott henne i min barndoms dalar.

Jag sedan sjöng, ty jag var van att sjunga,
Om orden än i enfald flöto fram.
I ensamheten ingen band min tunga,
Och för min känsla fanns ej någon damm.
Guds godhet sjöng jag i den sköna världen,
Och glad jag återgick till stilla härden.

Ack, äfven i den bittra smärtans stunder
 Med nedstämd ton mitt arma hjerta qvad,
 Då gick jag ut i dessa ljuftva lunder
 Och grät och sjöng och hoppades och bad,
 Och lugnet kom, liksom en fläkt från Herran,
 Och mina smärtor sjönko sakta fjerran.

Jag sjunger än i ålderdomens dagar
 Om allt det goda, som af Gud jag rönt.
 Jag ville sjunga om Hans helga lagar,
 Jag ville sjunga om allt godt och skönt,
 Jag vill ock sjunga om den stilla grafven,
 Der nöjd jag nederlägger vandringsstafven.

* * *

Anledningen till alla mina små författareförsök är här angifven. Alla klenheter, omeningar, språkfel, ja dumheter, beder jag förlåtas den, som aldrig lärt grammatik, satslära, — ej en gång rättstafningsläran. Minnens, att alla mina rader äro blott tecknade för mitt nöje och behof att utgjuta mig i ensligheten, och att dessa blad äro tillkomna på små fristunder från lekamligt arbete, då jag kände hvilan så ljuf uti att röra tanken något litet. Gud ske lof, som skickade det så, att arbete oupphörligen fordrades af mig, eljest hade jag blifvit en drömmerska. Riktig författarinna hade jag visst aldrig blifvit, ty dertill fordras snille och fantasi . . . jämte människokänedom. Äregirigheten har aldrig visat sig för mig i något, utom i äran af att vara författare, och jag mins nog, när jag tyckte, det skulle varit en stor ära att skrifva något, som dugde att lägga under pressen. — Denna fåfänga är svunnen med insigten af oförmågan, och, Gudi ära, äfven der äger jag frid. Alla dessa blad bära vittnes-

börd om svaghet, men jag blygs ej deröfver. Gud vet mera svagheter med mig. Må jag ej vilja vara bättre inför meniskor. Jag tecknar nu dem i den ordning jag har skrivit dem — så mycket jag kan.*

Hälla den 3 Februari 1861.

* Vid utgifningen har ordningen dock blifvit något litet förändrad, i det att barndomsminnena fått sin plats främst, ehuru senare upptecknade.





Barndomsminnen.

Jag går så gerna i minnet tillbaka till min glada barn-
dom — därför roar det mig att leta fram några blad ur min
minnesbok. Jag var lycklig, ty jag hade goda föräldrar, som
ömt vårdade de plantor Gud satt uti deras vård. Vi lefde
utan allt öfverflöd, men ock utan brist på det nödvändiga,
ty föräldrarne arbetade outtröttligt för att skaffa vård och
uppföstran åt sina fyra gossar och en flicka, som mor sjelf
underviste. Enda rikedomerna i hemmet var kärlek och frid.

Det var en låg, en simpel hydda,
Der stod min vagga i Guds frid.
Hans englar kommo för att skydda
De frommes bo för flärd och strid.
Min far han slöjda'; mor hon spann —
De sågo kärligt på hvarann.

Der öppnades mitt hjertas öga, —
Hvad såg det först? Jo, huld och ren,
En kärlek, ammad i det höga —
Min moders först, min faders se'n.
God och allvarlig var min far,
O moder, skön och god du var.

* * *

Jag minnes, fastän dunkelt, huru jag en gång fick aga af min far för osanning. Han straffade mig så, den gode, redlige, svekfrje fadern, att osanning blef mig vidrig för hela lifvet. Om min mor agade mig, var det, innan jag minnes det. Sedan jag börjat minnas, var hennes uttrycksfulla blickar och kraftiga ord alldeles tillräckliga att hejda min yra och föra mig dit hon ville, och det var min största plåga, när hon ej såg godt på mig, och jag hade ingen ro, förrän hon åter var glad. Ack dessa blickar! De voro mitt lifs englar, som vakat öfver mig. Jag har känt, huru de följt mig. Tack, tack, dyra föräldrar, för agan.

Ack, om utan knot och klagan
Jag så barnsligt nu tog agan!
Grät en stund, och sedan gick
Lika glad i syskonringen,
Vän med alla, harm mot ingen,
Kärlek gaf och kärlek fick.

* * *

Den hydda, som beboddes af våra föräldrar i nära 20 år, hade så föga af det yttre behaget, att knappast någon torparestuga nu för tiden är så anspråkslös — men i denna låga stuga lefde våra kära. De funno der sin största skatt i frid och kärlek, och i träget arbete funno de dagligt bröd för sig och barnen. Far arbetade träget med att undervisa andras barn, och med att emellanåt, på fristunderna, uppodla det lilla koministersbostället, så mycket möjligt var. Stenbackarne förvandlades till en stor del i potatisland af hans egen hand. Mycket trött och varm af arbetet kom han ofta och satte sig på väfbrädet hos mor, som alltid hade något godt, gladt att säga. De sågo så lyckliga ut. Mor arbetade lika träget. Från kl. 4 på morgonen fann man henne alltid i glad verksamhet i huset, sjelf med egna händer förfärdigande det mesta af våra kläder. Ibland, då hon hos

grannarne varit på besök och tyckte sig hafva försummat någon tid, hände, att hon steg upp ännu tidigare några morgnar, tills skadan var ersatt. Denna gamla, ytterst tarfliga boning med de kära, dyra innevånarne har varit mitt hjertas lust att i minnet skåda, och mitt hjertas frid att söka likna dem i tacksamhet mot Gud och förnöjsamhet. Min gode faders hela värde förstod jag ej som barn, och jag påminner mig, att jag väl ibland undrade på, att mor älskade honom så högt och sökte upplifva vår kärlek till honom, då han var så allvarsam och så litet för att jollra med oss. Mor deremot var älsklig för alla åldrar. Det var den gåfva hon undfått hade.*

* * *

Ju mera jag tänker på mina föräldrar och syskon, ju dyrbarare bli de mig. De äro borta, föräldrarne och den käre äldste brodern,** som var min lärare, ledare och vän. Kom ljufva minne och för mig tillbaka i denna gamla stuga, der hela familjen bodde. Far läste med sina gossar, der vi sutto och spunno. Om vintern brukade mor tala sagor för oss, på det far skulle få litet lugn att arbeta på det hans embete tillhörde. Vi sutto då tysta och inkrupna i en vrå. Under gossarnes undervisning uppsnappade jag många latin-ska glosor, och hade god reda på alla Cornelii Nepos hjeltar. Historia och geografi kände jag någorlunda, utan annan undervisning, än den jag inhämtade vid spinnrocken under gossarnes läsning. Jag fick det stora förtroendet att förhöra dem deras lexor, när far måste vara borta. Bibeln läste vi samfäldt för mor, då vi läste morgonbönerna. När bror Per blef mera försigkommen, berättade han mig många herrliga saker. Ovidii Metamorphoser roade mig, och Trojanska krigets hjeltar förtjuste mig, och alla dessa berättelser dref

* Detta sista stycke har såsom hithörande hämtats ur ett bref från förf. till A. F. Sondén.

** Detta skrefs i Mars 1853. Per Adolf Sondén dog 1837.

mig att söka få litet reda på mythologien. — Så erhöj jag den ringa grad af bildning jag äger, utan att ordet bildning nämdes. Bror Per höll ock strängt efter mig för staffel, och för stora omeningar i bref. Far och mor förenade sig i min kristeliga undervisning, och i mitt 15:de år läste jag nattvardsläsning för min far. Tack, föräldrar, tack, syskon för mina glada barndomsdagar.

Ja, jag sjöng och dansade,
Drack af lifvets friska källa,
Mina lockar kransade
Och mig gladde med de sälla.

Mina dagar voro sälla,
När mig blommor kransade,
Klar var lifvets friska källa,
När jag sjöng och dansade.

* * *

Det var ej blott mina bröder, som voro mina syskon, nej en hel hop kusiner och en flicka, som jag blef vän med vid 14 år.* Hon var lika gammal som jag. Vi gladdes såsom barn och tyckte lifvet var förträffligt. Hon var uppväxt i stad och jag på landet. Det gjorde, att våra tidsfördrif blefvo mycket omvexlande. Hon berättade mig om spektakel, som jag då aldrig hade sett, och kunde relatera flere pjäser samt en och annan roman, som ock var nytt för mig — det var ej då så godt om sådana som nu. Jag deremot förde henne upp på berg och kullar, och i synner-

* Kusinerna, som här äro i fråga, voro barnen till kyrkoherden i Hallingeberg Daniel Kernell († 1810), till hans bror och efterträdare i Hallingeberg Ulrik Kernell († 1834) och till den yngste brodern Per Kernell, prost i Hellesta († 1807) samt till deras syster Hedvig (Hedda) Kernell gift med komministern Gabriel Atterbom i Åsbo († 1807). Väninnan hette Hedvig Ulrika (Ulla) Törnqvist, gift med kyrkoherden i Wårdnäs C. J. Spak, hvilken dog detta år 1853.

het ett berg, Ufveberg, var vår glädje att besöka. Der klättrade jag förut och drog henne med upp det högsta, vi kunde komma. Ack aldrig får någon känna renare fröjd, än vi då kände, och ännu minnes jag ett rim, kanske det första jag var med om: Uppå bergets topp ha vi spetat opp och haft mycken möda att plocka lingon röda — var det något mer, så har det fallit ur mitt minne. Vi dansade anglais hela vägen, ett par släta gården, emellan våra bostäder, språkade om Adlercreutz och Adlersparre, Gustaf IV Adolf och Napoleon Bonaparte, klädde oss i blommor och gräs, höllo stor bal på tu man hand, gladdes åt allt, sörjde för intet! Ack dyra barndomsvän, ännu skänker jag en tacksam suck åt dig och dessa dagar! Du är nu enka och gammal som jag — men kärleken är evigt ung.

Tag en minnesblomma af din vän,
Göm den vid ditt goda, trogna hjerta,
Tro mig Ulla! Dig jag älskar än,
Skall dig älska under fröjd och smärta.

Mina tårar rinna nu med dig,
Ty jag vet du saknar och du gråter
Den, som Gud har tagit hem till sig,
Och som aldrig, aldrig kommer åter.

Men till honom får du gå en gång
Till en evig ro, en fröjd så lång.

* * *

Bland kusinerna voro de tre mig närmast i ålder mina förtjusningar,* så långt jag kan minnas tillbaka, och en yngre var mitt hjertas bror, ehuru 14 år yngre än jag — ja, Gu-

* De tre kusinerna voro: Per Daniel Amadeus Atterbom och hans syster Anna Margareta Atterbom (gift 1813 med L. M. Forling) samt Anna Ingeborg (Bolla) Kernell (gift 1824 med prosten C. G. Borre i Åsbo). Den fjerde Gustaf (Gösta) dog 1882 såsom komminister i Åsbo.

staf, du är min broder — och förblifver det. Åsbo, du härliga, patriarkaliska hus! Vid minnet af alla de fröjder jag der njöt, böjer sig mitt hjerta i oändlig tacksamhet till Gud. Hos mina morföräldrar voro årligen två slägtmöten, ett om sommaren och ett om vintern, då alla barn och barnbarn samlades der. Som små lekte vi och stojade fritt, så länge vi voro snälla mot hvarandra, men ej ostraffadt, om vi voro egenvilliga och sjelfsvåldiga. Och när vi blefvo större, förbyttes väl ämnena för våra fröjder, men glädjen blef densamma. Den poetiske P. D. A. Atterbom var oftast glanspunkten i våra nöjen. När han var frisk och glad, ägde han en utmärkt förmåga att poetisera de simplaste händelser och att göra minsta berättelse intressant. Ack, huru förtjuste mig icke din diktningsförmåga! Det var inom mig liksom ett eko, då jag läste verserna till morfar: »Du, i hvars skygd min morgonstjerna Rann opp ur evighetens haf, Tag af ditt äldsta barnbarn gerna, Hvad dig ett barnsligt hjerta gaf.» etc. Ack, jag hade velat följa dig, men förmodde ej mer än glädja mig och beundra dig.

Systrar! I minnens mig ännu, det vet jag. Sommaren af lifvet är förbi och ett godt stycke af hösten, men jag mins så väl våra glädjedagar. Jag var kanske väl yr ibland, men I älskaden mig ändå. A. J. K. och A. M. A., en oändlig kärlek fäster mig vid eder; vår jemnårighet gör, att ingen af oss mins början dertill! De yngre tärnorna voro mig ock mycket kära, och ingen tid förmår utplåna, hvad hjertat drog till sig bland eder, I vördade fäder, älskade syskon.

O, hulda syskon, låt mig sluta
Er alla till mitt trogna bröst!
I minnet kan jag ännu njuta
Af eder kärlek fröjd och tröst.

Jag vill er alla räcka handen.
O! kom att hjertligt trycka den.

Snart gå vi till de sälla landen,
Der vännen återfår sin vän.

Haf tack för hvarje vänligt möte
Vi hade i vår stamfars bo!
I kärlekens och fridens sköte
Vi lärde glädjas, älska, tro.

O må vi sist en gång få komma
Som barn till samma Faders hus,
Der Gud emottar alla fromma,
Som trogna vandrat i Hans ljus.

* * *

Det var svårt att skiljas från mitt första barndomshem, men jag följde mina kära föräldrar och bröder, och vid 17 år, frisk och i föräldravård har man ej skäl, ej ens lof att ej vara glad. Jag fick ett hem då, som sedan blef mig mycket kärt. En mild, vänlig natur öppnade der för mitt förtjusta öga sin rikedom på fröjd och behag. Det lilla Regna med det intagande Regnaholm blef mig snart kärt, ja så kärt, att det aldrig kan upphöra att vara det. Nog var väl äfven der skiften af ljus och skugga, ty »bekymren med menskan städs bosätta sig», och mina föräldrar hade många pröfningsstunder, men de buro dem med tro, kärlek, tålamod och hopp. Bland mina första bekantskaper der var en femtonårig gosse, glad och barnsligt yr. Han blef snart vår lekbroder, utan att jag då anade, huru försynens hand skulle sammanlänka våra öden. — Mitt hjerta och öga fästades ock snart vid ett fruntimmer, långt öfver mig i allt.* Vacker, förnäm och rik, åtminstone jemförd med oss, fattade hon

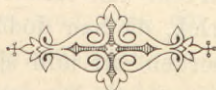
* Friherrinnan Hedvig Sofia Gyllenkrook, född Leijonhufvud g. m. majoren J. G. Gyllenkrook på Regnaholm. Friherrinnan Gyllenkrook dog 1858.

en utmärkt vänskap för min mor, som hon sedan öfverflyttade på mig. Dyra, vördade! din sköna själ har gjort mig mycket godt! Nu, sedan din utvärtes skönhet är förbi, förklaras den inre ju mer du närmar dig din Faders boningar.

Hur ljufligt te sig uti fjerran
I minnet mina tjugo år,
Hur ville jag ej tacka Herran,
Fast de flytt bort liksom i går.
Midt under mödor och bekymmer,
Jag stärktes af att minnas er,
Och nu, när lifvets afton skymmer,
Hur fridfullt jag till eder ser.

Föräldrar! än en gång mitt hjerta
Sin kärlek offerar vid er graf. —
Jag saknat Er, men ingen smärta
Kan rycka bort, hvad Ni mig gaf.
Och Ni, Ni hulda, goda bröder,
Som alltid, alltid älskat mig!
Vår kärlek ingen tid föröder,
Ty den är ren, oändelig.

Upptecknade 1853.



Aftontankar på Långfredagen
1819.

Jesu! värdes hos mig blifva
Och med nåde till mig se,
Att jag måtte dig nu gifva
Tack för allt ditt lidande —
Du, som för mig låtit strömma
All din kärlek med ditt blod,
Som är själens helsoflod.

Jesu kärlek är den källa,
Der jag ensamt hemtar tröst.
Jesu sår kan tillfredsställa
Hvarje tryckt och såradt bröst.
Jesu kärlek, då han dödde,
Är en borgen, att min själ
Nu ej mer är syndens träl.

Jag är friköpt af den Herre,
Som all verdens skulder bar.
Jesu, gif, att jag ej värre
Ökar synden alla dar,
Och ditt kors och plågor glömmar,
Här tanklös, syndfull, djerf
Mot mitt eviga förderf.

Ja, jag känner att jag varit,
 Ofta viken ifrån dig.
 Men, o Gud, du dock förfarit
 Mildt och nådigt emot mig.
 Nu jag vill hos Jesus gömma
 Mig, med allt hvad ondt jag gjort
 Och dig tjena framgent fort.

Aldrig kan min svaga tunga
 Jesu kärlek tolka rätt.
 Milde Jesus, låt mig sjunga
 Om din nåd — min barnärätt.
 Låt mig, Jesus, vid ditt hjerta
 Hvila ut i sorg och strid
 Och der njuta evig frid.

Ett minnesblad för 1824.*

Sabbatens stillhet, sommarens ljufhet, själens frid mana mig att åter teckna några ord i min bok, och vill jag nu åter leta fram ett blad ur minnets bok. Dessa blad bära ej alla stämpeln af barndomens sorglösa leenden eller ungdomens glada, djerfva mod, men der är dock, af Guds nåd, kärlek och frid. Barndomsvännernas antal ökades väl ej efter 20:de året, men de stodo dock alla qvar, och några ungdomsvänner kommo dertill. Jag fick mig en fästeman, som jag älskade, och som älskade mig. Glad var vår förlofningsstid, och intet bråk kom i fråga. Vårt förbund var fast för tid och evighet. Han hade mor och 4 systrar, som alla omfattade mig med mycken godhet, och jag kände mig lycklig af deras kärlek. Och du, ljufvaste syster, som ej blott var mig kär i hela ungdomstiden, utan ock nu är min

* Äfven dessa anteckningar äro något senare upptecknade, men hafva dock synts här böra få sin plats.

förtrognaste vän. L. . . * jag tackar dig af hjertat för din kärlek, som jag känner är sann, och som är bepröfvad i många lefnadsskiften. Ack, må jag alltid få behålla den! — Jag gifte mig vid 25 år. Jag var lycklig, ty makens kärlek var ej mindre än fästemannens. Våra barn voro friska och glada, och jag bjöd till att vårda dem troget. Men ännu hade jag ej lärt att bedja rätt. Jag bad väl ofta illa. Derföre hörde Gud ej alla böner, men han bönhörde dock i sin barmhertighet och gaf mig det, som var bättre och nyttigare. Tiden flöt bort som en ström, snabbt och fort. Jag var frisk och glad i mitt arbete, som Gud mig gaf, och trodde, att lifvet alltid skulle se så ut. Bekymmer och mödor omvexlade med glädje, hopp och hvila. Snart hade jag åter tillryggalagt tio år.

Sommaren af lifvets tid är inne.
Tretti år jag redan hunnit har.
I ett gladt och lefnadsroligt sinne
För min framtid jag ej fruktan bar.
Och för all den sällhet jag fått smaka
Gode Gud, mitt hjerta tackar dig!
Låt mig alltid tacksamt se tillbaka
Och i hoppet glad framföre mig.

De elfva åren utan anteckningar.

(1822—1833.)

Vid genomgåendet af mina lappar finner jag, huru många år hafva förgått, på hvilka jag ej har en rad bevarad — billig skada — men jag undrar sjelf, huru så händt. Det föll mig aldrig in, att jag skulle få tid och håg att

* Louise Malmqvist, gift med bergsfogden J. P. Dahm, dog 1878.

ställa dessa ögonblickets barn fram för mina, än mindre för andras ögon. Nog sjöng jag väl något äfven dessa åren, men de till föräldrar och make ställda orden gömdes ej — och för öfrigt sjöng jag vid barnens vagga. De 6 jag der uppförde gaf mig månget tillfälle till sång, men aldrig kommo orden på papper, ty hvarje stund behöfde bättre användas, och sjunga fick jag ju ändå. Nu kunde jag väl ha lust att sjunga en vers för de elfva år jag intet har att säga om.

Förbi, förbi I mödans glada dagar,
Då jag i kärlek lefde bland de små.
Hur innerligt mig minnet nu behagar;
O! må det heligt för mitt hjerta stå.
I arbete från morgonen till qvällen
Min dag förflög, men modet svek ej då,
Jag glädje såg på alla rum och ställen
Och kysste lycklig maken och de små.
Men var ej alltid glädjen mig tillhanda
— Ty ofta får man också ju förtret —
Jag sökte dock beskedligt korten blanda,
Att ingen skulle se mig, då jag grät.
Och när, i makens hulda armar sluten,
Jag glömde bort all oro och all harm,
Då njöt jag nöjd den glada qvällsminuten
Med barn och make slutna till min barm.

En söndagsmorgon 1834.

O kunde, Gud, min själ dig värdigt lofva,
Rätt nalkas dig i bön och tro och hopp
Och skänka dig en god, behaglig gåfva —
En själ så ren, som blomman i sin knopp.

Men jag är svag, ack, värdes mig begåfva
Med hjertats tro och håll du sjelf mig opp.
Jag sjunker, om du mig ej kraftigt stöder
Min själ dör bort, om du den icke föder.

Ack, öppna du i dag mig själens öga,
Och öppna hjertat för hvart enda ord,
Som jag får höra, taladt från det höga,
Ack, låt dess kraft i själen rätt bli spord.
Låt jordens fröjd och qval mig störa föga
Och blott i dig jag se mig lyckliggjord.
— Då uti dig jag lefver och jag röres,
Till dig, min ande sist ock återföres.

Då först skall själen glad sin frälsning finna,
Då skall hon verka utan synd och brist,
Då först skall hjertat rent af kärlek brinna,
Då först blir hoppet klart och fast och visst,
Då först skall dunklet för min syn försvinna,
Och jag stå glad och prisa först och sist
Dig Gud, och älska alla, alla, alla,
Som du till lifvet nådigt velat kalla.

Aftonen af födelsedagen d. 13 Febr.
1834.

Stilla och fredligt är dagen slutad, i mitt minne är nu blott en ödmjuk bön till Honom, som allt med vishet styr, att Han af sin oändliga godhet ville gifva mig nåd, att då jag nu fyllt mina 44 år, rätt kunna lära mig »Fader vår», ej att läsa den herrliga bönen, men att i anda och sanning bedja den och i min vandel följa den. Då är jag säker om

all andelig och lekamlig välsignelse. Milde Frälsare, hör och bönhör mig detta år och lär mig att alltid bedja ett troget *Fader vår!*

Tro, kärlek och hopp.

(Febr. 1834.)

En tro i glans som morgonrodnans strålar,
 En kärlek klar som middagssolens ljus,
 Ett hopp så högt som aftonstjernen prålar
 — Allt vinkar mig opp till min Faders hus.
 En vansklig klädnad lägges af på jorden,
 I evig klarhet blir mitt väsen bytt.
 Mitt språk är blott en evig lofsång vorden
 Till Honom, som i nåd mig födt på nytt.

* * *

Ack, huru mycket lättare för en trött att lägga sitt hufvud till hvila än att åter anstränga sina krafter för att lefva och verka! Men så länge Gud vill, att dagen för oss skall vara, måste vi arbeta. Vi få ej nedlägga oss till hvila, förr än dagsarbetet är fullbordadt. Han, som utdelt det åt hvar och en, ger ock kraft att sträfva till slut.

Salighet är kärlek och glädje. Den kärlek, som är skild från stoftets bojar, är evigt lif. Gud är lifvet, derför är lifvet evigt, och utan Gud ges intet lif. Utan kärlek, hvad vore då detta lif här i verlden — en betydelselös rörlighet. Gode Gud, eviga kärlek! Låt mitt hjerta helgas genom en ren, trofast kärlek.

Ljusens Fader! Begåfva mitt hjerta med ljus och frid!
Låt mig af din stora nåd renas. Ännu känner jag min själ
ej fyllest skärad. Men du, all makts Gud, förmår äfven
detta under, att min själ uti dig, helige Gud, får känna sig
fri, och förlåtelsen vara bekräftad af din sannings mun.
Lycklig är jag, älska vill jag — i lifvet och i döden. O måtte
jag dock älska Gud öfver allt i himmelen och på jorden!

»Dagens stunder.»

(Maj 1834.)

Morgonsolens lif är herrligt. Liksom människans första
medvetande om ren och innerlig kärlek upplifvar den våra
friskaste krafter. Middagssolen är skön, herrlig, värmande,
men ofta äro människorna då i så liflig verksamhet, att den
utpressar mången svettdroppe. Så utpressas under vårt lufs
middag mången tår, dels af nödiga arbeten för vår själs väl,
dels af åskådningen af vårt inre mörker och oförmåga att
göra det Gud vill utaf hjertat, och ändtligen af mången både
nödig och onödig omsorg för vårt lekamliga lif. — Ack, huru
uppfriskande komma då ej aftnosolens milda strålar. De
hafva förlorat sitt brännande väsen, de blott lysa och stilla
vederqvicka. Huru inbjudande till hvila är ej sista blicken
af solen — huru drages ej småningom sänggardinerna tätare
och tätare omkring jorden, och Gud vill, att alla hans verk
skola få hvila. Huru lyckliga äro då ej alla Hans barn,
som få känna sig omslutne af fadersfammen, i trygg ro-
lighet få tacka Gud, lemna alla omsorger, besvär och veder-
mödor och nu stilla få hvila i Herrens hand.

Lof, pris och ära vare dig,
O Gud, att från det höga
Du vakar dag och natt på mig
Med nådigt fadersöga!

* * *

Juni 1834. »Icke beder jag, att du skall taga dem bort af verlden, utan att du förvarar dem ifrån ondo.» Ja, så bad du, dyre Frälsare, för dina barn. Så beder jag ock nu för mina. Ja, bevara oss alla. Alla äro vi ju dina barn; alla behöfva vi stå under ditt beskydd, om vi skola bevaras ifrån ondo. Gode Gud, lär du mig sjelf att gå din väg, att i stilla ödmjukhet och lydnad gå dit du vill, och att aldrig med föredömet visa mina barn en orätt stig. Låt ej kärlek till mina likar förföra mig att af fåfänga söka egenkärlek eller bifall, ej heller att klaga, om jag ej alltid får det jag söker. Kanske är det den högsta egenkärlek i all min kärlek. Jag är ej värd att älskas af Gud och människor, så länge detta hjerta ännu är så litet ödmjukt och försakande. Ja, icke beder jag, att du tager mig bort utur verlden, utan fräls mig ifrån ondo och sänd mig att någonstädes verka ditt verk, Gud, som min Gud och Frälsare är.

* * *

Slut på alla anteckningar för detta år. 1835 är rikare på minnen. Det året är för mig mycket minnesrikt. Då förlorade jag mor och en kär vän, som båda voro mitt hjertas förtrogna. Då jag hade dem, uppläste jag ofta mina nedskrifna funderingar. Det fanns ej något i hjertat, som ej fick svar af modersvisheten, modershuldheten. Det fanns ej ett skämt, som vännen ej förstod och gaf svar på. Mera ensam blef jag, sedan de voro borta. Jag ville, jag kunde ej besvära mannen, och barnen förstodo mig ej.



Första Maj 1835.

Ack, välkommen, o Maj, hit med din sköna sol,
Herrlig strålar du än uti vår gamla nord,
 Vänligt lockar du sångarn
Fram ur mörker och köld och natt.

Sångarn i lunden der firar sin högtidsdag,
Slår med glädje sin drill, prisar sin skapare. —
 O, hvi skulle mitt hjerta
Stunt förblifva i köld och natt.

Lossa, o Maj, från min själ vemodets tunga band
Och lös upp uti sång sorgens och smärtans strid.
 Värm det sårade hjertat
Upp med vårens ljufvaste doft.

Borta i kullen der, djupt i den tysta mull,
Ack, der slumrar *hon* sött — *hon* som, född uti Maj,
 Med sin kärlek för evigt
Gjutit glädje uti mitt bröst.

Ja, jag känner det nu, evig är kärleken.
Då jag suckar ibland, strålar den mildt emot
 Mig i huldrika bilder,
Och mitt sinne blir åter friskt.

Kärlek, ljufvaste barn utaf vår bäste Far!
 Blif i lifvet min tröst, blif i döden mitt lif.
 Gudomslåga, o kärlek!
 Evig Maj är din sinnebild.

* * * *

Den 7 Maj förflöt i kärt sällskap, många herrliga ord taltes till min själ, som kände sig lifvad och styrkt. Hufvudsumman var — att frukta Gud och vara beskedlig.



Ännu en majdag 1835.

Än en Majdag vill jag sjunga
 Och ett slag som trasten slå;
 Sedan tystnar visst min tunga
 Och jag kryper i min vrå.
 Jag har mycket att besörja,
 Som får hvila, när min hog
 Vill med sång sin morgon börja.
 Köket står då vind för våg.

Tack dock, Maj, för denna gnista,
 Som spratt fram uti min själ. —
 Ack, om det ock blir den sista,
 Säger jag ett lugnt farväl,
 Ty jag vet, att lifvet äger
 Större, högre mål för sig,
 Och *det* målet öfverväger
 Allt, hvad sången bjuder mig.

* * *

Den 10 Maj 1835. »Händer, fötter, hjerta, själ, Ingen bräck befinner» etc. Huru ofta har jag i helsans och glädjens ljufva känsla sjungit dessa rader ur en gammal psalm, och derunder verkligen ej känt någon bräck till kropp och själ. Jag älskar den gamla sången, ty jag har ej blott sjungit honom, nej, jag har *känt* hans innehåll, och äfven nu, fastän själen ej som förr förmår njuta glädjen, kroppen ej så trotsigt möta dagens mödor, så kan jag dock sjunga: »Ty, när Herren mild och god, Gifver helsan kära, Och dertill ett nöjsamt mod, Hvad vill man begära Då i denna världen mer, Helst när vi förbida, Ewig ro, der allt besvär Ändas och all qvida».

Den 15 Maj. Intet ord att glädja mig åt i ensligheten blott fjesk och stök med göromål hela dagen. Dock ett ringa, ja, det ringaste arbete saknar ju ej heller sin välsignelse.

Den 17 Maj. Solen skiner, vattnet glimmar, sädesfälten stå herrliga i sin vårgrönska, och göken helsar morgonen med fröjd — hvarföre skulle jag då icke äfven kunna fröjda mig? Jag är ju Guds skapade verk som allt detta — jag är mer. Ty jag känner att jag visserligen är Guds verk, men ock, hvad mera är, Guds barn, och att alla andra Guds verk återspegla sig i min själ, då den är fri från jordelivets moln och kvalm.

Den 18 Maj. »Det är nyttigt, att det af oss älskade bortgår». Så sade du, älskade lärare. Dina ord flöto in i mitt hjerta. Må de der verka allt godt. Hvarföre är då min själ så vanmäktig att återsäga orden, som jag hör, och som jag vill minnas alltid, ty jag tycker, att de äro anda och lif. Jag känner deras magt öfver mitt hjerta vid hörandet, men kan omöjligt upprepa dem, ty i min mun förlora de

sin skönaste form, sitt herrligaste lif. Ack! måtte jag evigt i hjertat bibehålla något af det goda jag hört, det rätta och sanna, som mig blifvit förehållet.

Den 21 Maj. Jag vet ej, jag kan ej göra reda för, hvarför jag börjar blifva så rädd för lifvet, så vek, så snart försagd. Jag tror, att en orsak ligger i min forna sorglöshet. Jag såg endast lifvets ljusaste sida. Ja, jag har visst inbillat mig att finna det oändliga här i ändligheten. Men ack, allt är dock ändligt här i verlden, allt urartar, föräldras eller bortdör. . . . Kärleken är det oändligaste i mitt begrepp, ja, i min innersta känsla, ty den jag en gång älskat, kan aldrig upphöra att vara mitt hjertas ljufvaste tanke. Om den jag älskar gör något som mindre behagar mig, då känner jag rätt kraftigt, huru kär han (hon) är mig, huru djupt mitt hjerta qvider — medan en oförrätt en annan gör mig är mig ligkiltig och lätt glömd. Ja, Gud ske lof, så länge mitt hjerta kan *älska!* Så länge rörer det sig villigt. Upphör det att älska — då är det förbi! Men kärleken lefver, sedan mitt kroppsliga hjerta upphört att klappa. Så, som den är upphofvet till det ringa goda jag gjort, och så, som den är mitt lifs skönaste ögonblick, så hoppas jag ock, att den blir min första tanke, mitt gladaste mål i en bättre verld. O, I alle, alle, som utgören min kärleks föremål, evig tack skall jag der bringa Honom, som oss alla älskat hafver, och som vill, att vi skole älska hvarandra inbördes.

Den 22 Maj. Alla edra omsorger kasten på Honom! Sörjen icke för morgondagen, han skall sjelf bära omsorgen om mina behov! *Alla* — således *alla* mina bekymmer får jag kasta på Fadren i himmelen. Dock ej med den sorglöshet, att allt får gå vind för våg — nej, blott när jag flitigt sträfvat, troget arbetat med kropp och förnuft att efter yttersta förmåga uppfylla mina pligter, vågar jag kasta omsor-

gerna på Gud. Gode Fader! gif mig hopp om din välsignelse! Gif att ej jordiska omsorger nedtrycka själen i stoffet, eller jordiska begär gör den oskicklig till din tjänst. Svag är jag, Herre, men villig att arbeta i det kall, du mig anvisat. Ja, visa mig vägen den jag gå skall, och förläna mig de visaste, de rättaste medel för min dagliga utkomst.

Den 27 Maj. Åter en herrlig dag. Skön, utsägligt skön, var morgonen. Härligt omgaf mig naturen med sina solblickar. Jag lefde, jag kände att jag var Guds barn! Ack, ock i kyrkan fortsattes min lyckliga barnakänsla, då den gode tolkaren af Guds ord tydde oss: Fader vår, som är i himmelen. Ja, må vi lära oss bedja den bönen i anda och sanning.

Den 28 Maj. Christi himmelfärdsdag.
»Tron, kärleken och hoppet — englar, sända till oss från himmelen». Ack, måtte mitt arma hjerta i helgd bevara dessa trenne Guds englars uppenbarelse. Tron på Gud vare min orubbliga klippa! Kärleken till Gud min själs lif, mitt jordiska lifs tröst! Hoppet på Gud göre mitt hjerta gladt, mitt lif sällt, min död salig!

Den 2 Juni. Några dagar äro förflutna, sedan jag här tecknade en tanke. I dag reser jag bort. Väntar mig en hjertlig glädje. Men stilla, stilla vare detta hopp! Jag vet ej, om allt blir så leende, som det nu i hoppet förespeglar sig. Gode Fader i himmelen, tag mig och alla de mina vid handen och för oss efter ditt råd. Låt aldrig min tanke slumra bort från dig, min känsla af din heliga närvaro ej fly, utan kraftigt verka till min lefnads trygghet.

Den 14 Juni. Tolf dagar — varit borta i tolf dagar! Jag har njutit mycket under dessa dagar. Ack, huru har icke hjertat blifvit uppfriskadt af att återse dem jag oändligen älskar. Jag tycker, att jag funnit mig sjelf i herrligare medvetande, än jag förr haft förmåga att tänka. Gode Gud! låt mig aldrig förlora dig, utan låt mig uti dig förvara de herrligaste uppenbarelser, du här låter mig finna. — Lär mig att älska dig, O Gud, i allt det herrligaste du skapat. Och hvad har du skapat, som mera drager mitt hjerta till sig än en god, kärleksfull menniska. Hon är ju din afbild, och den, hos hvilken jag finner din afbild renast, tydligast, den får jag ju hylla såsom ett sändebud från min Gud. Mätte min själ förädlas af hvarje sådant sändebud. Gif, Gud, ett lydaktigt hjerta att sköta mina pligter så, att jag är värd alla goda människors omvårdnad och ömhet — d. v. s. ödmjukt och tacksamt utträtta allt, som pligten fordrar, äfven då det mindre behagar, äfven då det synes ringa och obetydligt. Välsigna du, Herre, alla, alla, som vårda sig om ditt svaga barn.

Den 16 Juni. Hvarföre är det rent goda så sällsynt? Hvarför är den oegennyttiga kärleken så främmande för oss, att vi nästan stå stumme, då den uppenbarar sig? — Dock, hvad kallar jag oegennyttig kärlek? All kärlek belönar sig ju sjelf, ty då jag högt, innerligt älskar, är själen salig i denna enda känsla. Den som är så lycklig att finna en motsvarande kärlek här i verlden är lycklig, men den som det ej gör, tror jag kanske lättast vänder sin kärlek till urkällan för all kärlek, der den aldrig går miste om hugsvalelse. Och huru många sköna band har Gud ej knutit mellan människorna, på det kärleken här skulle bli källan, hvarifrån de bästa gerningar flyta — föräldrars, barns, syskons, makars, vänners — der själarne mötas i samdrägt, utan att fråga *hvarföre*, eller begära något annat än att få älska i stilla frid, och, om möjligt vore, få tjena den man älskar. — Gode Gud, lär

mig älska dig öfver allt! Inför din allvetenhets blickar ställer jag mig och alla min kärleks föremål. Vågar jag då se dem och mig, då är jag nöjd, då har ej någon jordisk känsla gjort mig ovärdig min lycka. Ack, hvad mitt hufvud värker! Ack, om min David, min gode David, komme hem, att jag finge gå till ro!

Den 19 Juni. Stunderna ila, dagarne förflyga fortare än vanligt under trägna göromål. Jag är nu åter vid slutet af en dag. Ville jag väl här se hvarenda tanke, hvarenda önskan, hvarenda böjelse? Onej, dåraktiga tankar, lika förnuftiga, som de flesta drömmar, hafva äfven i dag besvärat mig; — böjelser och begär äro stillare. Eller kanske uti dessa oroliga tankar ligger, mig ovetande, ett begär, en dold önskan. Jag vill nu bjuda till att fästa mina tankar på saker, som jag *bör* tänka på; drifva bort de onödiga, om de ock äro ljufva, ty de tjena ändå blott att nära inbillningskraften, att bygga luftslott, att liksom dö bort ifrån hvardagslifvet och lefva i inbillningens verld. Ack, huru olika går ej der till emot i den verkliga! Jag kan ej neka, att för mig är ofta denna verld herrlig. Der äro alla goda, älskande varelser; der möter ögat vid sitt uppvaknande en ljuf kärleksblick; der afgöres allt med en stilla vänlighet, dagarne äro lugna och fredliga, och aftonen kommer blott för att omhölja alla varelser med en förlåt, inom hvilken vi slumra, sedan den ömmaste blick sagt: god natt.

Den 28 Juni. Utan att veta det, blef det nu åter i min bok ett långt god natt! Många dagar har jag nu åter varit borta, mycket godt har jag hört, men en öm och till hjertat nära gående förlust har jag gjort. Så blandas ofta sorg och sällhet. Så komma båda understundom lika oväntadt öfver oss, och allt tillsammantaget är för att fullända vår

utveckling. Glädje, vänskap, kärlek skänker du oss, O Gud, att styrka vår själs krafter med. Sorg, fel, förgängelse är oss nyttigt, för att vi ej må fästa oss helt och hållet vid jorden, och för att ödmjuka våra hjertan.

Den 29 Juni. »Välsigna kroppens hvilotid». Gode Gud! gjut din frid i min själ, på det jag må trygg hvila. Trött är jag af dagens mödor, men du, Herre, ger den trötte ro.

Den 25 Juli. Åter en aftonstund får jag litet frihet att samla några tankar af de många, som tumlat om i mitt hufvud på en tid. Jag har funnit, hvarföre jag ibland finner verlden så kall omkring mig. Jag har *klädt* mig för illa, då goda gerningar göra samma nytta för själen, som kläderna för kroppen — de bibehålla den naturliga värmen. Har jag ej några goda gerningar, så skall det ju bli kallt omkring mig ibland. Ack, måtte jag ifrån detta nu arbeta med flit att bli god, rätt god emot andra, rätt kunna lära mig sjelfförsakelse och att söka med all makt befordra andras glädje, andras väl! Då tror jag, att Gud låter flere solstrålar värma och lysa mig. Jag blir då mera stark till dagsarbetet. Ja, ja, arbeta behöfver jag med kropp och själ. Må jag göra det i hopp om Guds välsignelse!

Den 22 Juli. »Gudsfruktan och kärleken äro rätta källan, hvarifrån alla våra gerningar flyta skola». Komma då väl alla mina gerningar från denna rena källa? Om jag blott inskränker mina profningar till denna dag, hurudant blefve väl med mig funnet. Nog har jag sträfvat flitigt, arbetat troget i lekamligt arbete, men huru långt i glad, villig lydnad för Guds bud, huru långt i sjelfförsakelse, tålmod och förnöjsamhet har jag hunnit. Det är ej mycket långt. . . .

Förlåt mig, min Gud, och lär mig att bära lifvets bördor i tron på dig. . . . Ännu stapplar jag svag och försagd. Måhända får jag aldrig styrka att gå säkra steg. Dock vill jag tröget öfva mina krafter. Kärleken skall bli min staf. Ingen menniska kan helt och hållet känna mitt hjerta. Till ingen kan jag säga hvarje tanke, till ingen kan jag låta hvarje känsla frambyta. Jag känner mig ju ej sjelf, så som Gud gör det. Han vet mina hemligaste tankar och begär. O, att de vore Honom till behag.



De tre törnrosorna.

(1836).

Den äkta.

Hulde vandrare, ack, stanna,
Sänk till mig ett vänligt öga.
Ännu morgondagen glänser
Qvar uppå min slutna knopp.
Mycket har jag redan lidit
Utaf Nordans kalla vindar
Och af stormens starka ilar,
Men jag lefver dock. — Ack se,
Hur för solens ljufva värme
Sakta öppnar sig min krona.
Glans och vällukt kring mig strömma,
Glad jag blickar upp till dig.
Bryt mig, slut mig till ditt hjerta.
Låt mig ligga der och blekna,
Ja, förvissna och förtorka,
Lycklig är jag dock och säll,
Doftar än i lifvets qväll

Den hvita.

Ingen färg och ringa vällukt
Lockar vandrarn till min stängel,
Likväl känner jag, hur lifvet
Ock för mig sitt värde har.

Jag får skåda solens blickar
Och med vänligt öga möta
Vandrarns blick och honom fägna,
Om af mig han fägnas kan. —
Skulle, bruten från min stängel,
Jag ej mera dig behaga,
Då jag icke vällukt doftar,
Ack, så lägg mig åter ner
Till min moders kalla hjerta,
Men låt mig blott en gång möta
Glansen från ditt hulda öga,
Lycklig, att mig ödet gaf
Denna sällhet och en graf.

Den dubbla starkt färgade.

Se hur yppig, se hur frodig
Svälla redan knoppens färger
Inom gröna skalets fångsel,
Långtande att öppna sig.
Se, hur solen ren framkallat
Rosens lif och rosens fågring.
Vandrare, hur kan du skynda
Från en syn så ungdomsglad.
Nej, kom hit och bryt en blomma,
Se hon lyser, se hon doftar!
Hon dig kallar till att njuta,
Medan frisk ännu hon är. —
Går du från mig? Vist med tårar
Morgonen jag då får helsa,
Men jag gråter ej bort dagen,
Ty min fågring finner än
Nog en vänlig blick igen.



Bäcken och källan.

(1836).

Bäcken: Lilla källa, hvarför står
Du så gömd i dalen.
Se på bäcken, glad han går
Mellan björken, alen.

Ser du, hur i herrlig dans
Han mot hafvet ilar,
Hur i sol- och månskensglans
Han ej nånsin hvilat.

Blanda med hans fria lust
Då ditt stilla väsen,
Kyss som han vid hvarje kust
Blommorna och gräsen!

Källan: Källan sade: härlig står
För min syn att skåda
Frihet, glädje, lifvets vår,
Som oss lockar båda.

Samma mål oss bjuder fröjd,
Samma sol oss gläder.
Ack, hur frisk och glad och nöjd,
Bäck, till mig du träder!

Men jag törs dock likväl ej
Ljuft din maning följa.
Jag må gömd förgät-mig-ej
Vattna med min bölja.

Ty, om jag, förent med dig,
Sjelf mig snart ej kände

Säg, hvem skulle leda mig,
Om du från mig vände?

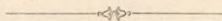
Gå din gång så fri och glad
Och i solen glindra,
Vattna mången ros och blad,
Jag ej *dig* vill hindra.

Ty hvad skadar tvånget *mig*,
Om mitt lif mig bådär,
Att i stilla frid jag dig
Och min himmel skådär.

Stjernbeströdd och klar ibland
I min lugna yta,
Denna visar fridens land,
Dit vårt mål må flyta. —

Bäcken: Tyst, du lilla källa, nu,
Vänligt bäcken säger.
Lugn jag går, jag ser, att du
Också fröjder äger.

Ett ännu jag säger blott,
Blif alljämt så stilla.
Mulen dag gör också godt,
Fast den smakar illa.



Ljudet och ljuset.

(1836).

Hvad är väl ljudet, som mitt öra når?
Och hvad är ljuset, som jag skåda får?

Jo, ljudet från min vän en helsning skickar,
Och ljuset strålar i hans klara blickar.

Hvar gång jag mötes af en vänlig blick,
Som från ett rent och ädelt hjerta gick,
Det är en stråle från den sol mig värmer;
Det är ett ljus, som mig till himlen närmar.

Och hvarje gång jag hör ett hjertligt ljud,
Det är ett ord, som närmar mig till Gud;
En huldrik stämma, som till hjertat tränger,
Med själens grundton sig harmonisk mänger.

Mitt hjerta! lyssna till den ljufva röst,
Som talar ur ett rent, ett troget bröst.
Och öppna dig, min själ, för dessa blickar,
Som till ditt inre ljus och värme skickar!

* * *

April 1836. Huru är icke skärskådningen af vår egen själ kraftigaste medlet till ödmjukhet. Huru sällan finna vi der en rätt kristlig ödmjukhet, huru ofta stå ej våra fel bortskymda af vårt eget jag, och blott, då andra begå desamma, finna vi deras okristliga halt. Gud, gör mig rätt ödmjuk!

»Öfvervinn det onda med det goda.» Ack, om detta alltid vore lätt sak! Det skulle i sanning högt befordra hjertats frid. Jag känner, hur blott då onda tankar öfvervinnas af bättre, då jag kämpat mot onda tankar, som velat qväfva tron på sanning, tron på mensklig trohet, alla varma ord, alla vänliga blickar, ja, känslans sanna tolkare, tårarne. Ja, när dessa missfoster, dessa mot menskligheten bittra tankar

nästan velat döda hjertats ädlare känslor, då kommer ofta en god tanke, ett litet språk lik en huld engel och intalar mig mod att vilja lefva och kärlek att vilja lefva för Guds och mina likars skull. Mätte detta lilla språk aldrig gå mig ur minnet: Öfvervinn det onda med det goda.

Den 4 Juli 1836. Dagen hos de glada barnen och i flitigt arbete, aftonen skön och så: god natt.

En söndag i Juli. »Jag hafver ju alltid och allestädes haft dig kär, derföre hafver jag dragit dig till mig, af blott barmhertighet». Dessa ord tyddes väl. Det var, som jag tyckte, en rätt evangelisk predikan. Stilla, lugnt och värdigt lärde oss den främmande predikanten, huru Gud alltid och allestädes har de sina kära, ja, huru han af blott barmhertighet drager oss till sig. Huru tröstfullt, att Gud af barmhertighet för Jesu skull gifvit oss nåd, frid, barnskap och arfsrätt. Nåd, dyra ord, du hugsvalar mitt bäfvande hjerta. Kan jag vara olycklig, då jag äger Guds nåd! Frid — Guds frid, som öfvergår allt förstånd! Friden med menniskorna är redan något ljuft och godt, men frid med Gud, en evig frid, dervid hvilat hjertat så lugnt, så stilla, så roligt. Barnskap — åter ett tröstfullt ord, och med barnskapet förenas arfsrätten. Tack nåderike fridsfurste för det du åt oss förvärfvat barnskap och arfsrätt till Guds rike! Utan detta hopp, hvad vore lifvet? En plåga, en gåfva, som vi ofta nog vore färdige att förkasta. Men då jag vet, att jag är ett Guds barn, att han af nåd kallar mig till sin frid, der jag som hans barn får mottaga det himmelska arvet och med ren, frigjord själ får njuta hans umgänge — huru gerna strider jag då ej här med jordens vedermodor, sorger, ja, döden.

Den 10 Juli. Vänd ditt ansigte till mig och gif mig din frid! Gud, jag vill ställa mig inför ditt ansigte. Jag känner nogsamst min uselhet, men blott du vänder ditt ansigte till mig, blir det ljus. Jag skådar ju ditt ansigtes herrliga drag öfver allt i naturens skönhet och ordning. I människans gestalt och tydligast i ett huldt, rent menniskohjerta äro dina anletsdrag skönjbara. Äro de stundom ej rätt klara, är det visst min egen synd och otro, som bortskymma dem. Ja, i de lyckliga stunder, då jag ser Guds ansigte, då känner jag ock lif och frid.

Må jag lära mig, min Gud, att ej allenast finna min glädje uti dina sköna verk, som förtjusa och upplyfta själen, utan ock i det jag finner mig vidrigt. Lär mig besinna, huru du såg på allt, och det var godt! — skulle då något ditt verk, din inrättning ej vara värdt, att jag med glädje och tacksamhet umgås dermed. Du har gjort allt till heliga ändamål. Endast vår kortsynthet och uppdrifna inbillningskraft vill ej tro, utan blott njuta det sköna.

Huru olika träffa ej orden hjertat, allt efter som själen är stämd. Hvad vägen mellan öron och hjerta är gin, ty få ord gå för hjertat förlorade. Antingen verka de ljuft eller ledt. Ack hjerta, hjerta! Hvarföre tillegnar du dig så mycket, men får behålla så litet!

1 September 1836. Ack, att en modersfamn stode mig öppen, der mitt matta hufvud finge hvila en enda timme i ren, helig kärlek, utan ord, utan att någon mun eller något öga frågade: hvad gör du? Men nej, det vore för mycket! Jag bör ej begära det här i förgängelsen.

Hvarföre njuter jag af tårar? Hvarföre göra de så godt i själen? Kanske för det själen känner behof af att utgjuta sig och kan det icke i ord, dessutom i ensligheten aldrig finner något gensvar och bland menniskor ej alltid skulle bli förstådd. Kanske ock att tårarne sätta själen i lifligare rörelse, och att denna rörelse återbringar jämnvigten mot den lifliga glädjerörelse, som ofta lifvat henne. Ja, tårar, kommen Ni stilla, som fromma barn och gören mig mera god!

Att försaka sig sjelf, huru lätt sagdt, huru svårt att verkställa! Alltid vill man väl något för sig sjelf, hafva något hjerta, som helt och hållet tillhör en sjelf — och det är allt få, som finna det. Så torde det ej vara så lätt att alltid vara nöjd. Men godt är det dock äfven att känna sig ensam, ty så länge hulda armar bära oss, hulda hjertan värma och nära oss, äro vi nog så late, att vi mottaga alla goda gåfvor utan synnerligt bemödande att gifva något igen.

Nu förstår jag klarare än någonsin, huru englarne efter vår dyre Frälsares frestelse gingo fram och tjente honom. Ack, Gud, äfven oss arma menniskor tjena dina goda englar, när vi kämpat. Alltid komma de i kärlek. Till mig komma de ofta i syskonkärlekens skepnad. Ja, kommen goda englar och varen Guds budskap! Ty ljufvige äro budbärarens fötter som frid förkunna.

Den 2 Oktober 1836. Att lugnt och hjertligt älska alla de sina, huru ljufvigt! Att njuta sällhet af att älska utan att vara älskad tillbaka, huru sällsynt? Att ej begära något af andra, utan känna sig lycklig i att blott gifva den högsta kärlek åt en annan — är det möjligt? Ja, undransvärdt nog är det så. Så ser jag min gode, vördnadsvärde far älska ett ungt barn, som visst aldrig känt någon kärlek för

honom*, men han är dock lycklig uti sin egen känsla. Och flere finnas kanske nog, som njuta af att rent, varmt älska utan ringaste belöning.

Den 9 Oktober. I dag är åter en söndagsmorgon. En lördagsafton och en söndagsmorgon äro så skiljda från de öfriga veckans dagar. Ljuf stillhet, slutadt arbete, hoppet om vederqvickelse af Guds dyra ord göra dessa stunder så ljufliga. Ännu bibehåller jag qvar det nöjet att i skrifning låta mina tankar fritt spela dessa stunder. Veckan igenom vill jag arbeta för de mina rätt flitigt. Ju bättre smakar hvilan och dessa fristunder. Gud lät mig förmå, att söka använda dessa stunder för att komma dig närmare, att föra mina barn dig närmare! Låt din sanning leda alla mina tankar, din kärlek elda mitt hjerta, din helighet styra mina begär, din godhet och barmhertighet trösta mig! Ja, utaf alla dina egenskaper, O Gud, är din barmhertighet min högsta tröst.

Den 16 Oktober. I går var kropp och sinne så tungt, att jag ej förmådde skrifva. Kroppens trötthet meddelar sig så lätt åt sinnet. När kroppen är öfverhopad af omsorger blir själen tryckt, sinnet ömtåligt. Detta är orätt, ty då blir ju kroppen den rådande. Gud hjelpe mig, att jag i allt måtte kunna vara nöjd och rolig till sinnes!

Den 17 Oktober. I går var den 4:de bönedagen. Gud, huru öppnade du för mig dina gårdar. Jag såg hela mitt inre lif afspegladt så tydligt, så klart. Ack, ingen kan tydligare än jag känna innehållet af högmessopredikan; liksom ensamt till mig talad hörde jag den. — Du eviga

* En sorg för alla barnen, men kanske mest för dottern, var, då fadren i sin höga ålderdom 1836 trädde i nytt gifte med en 22-årig anförvandt till sin förra hustru.

kärlekshaf! Låt hela min kärlek falla, lik droppen i det stora världshafvet, i ditt allförbarmande faderssköte! Ingen märker droppen, men om du, eviga godhet, mottager den, utgår den sedan genom dig till andras nytta, och jag är frälst, om jag kan helga dig min själs enda förmåga — min kärlek!

Den 20 Oktober. Fråga mig ej, hvad dygd är. Jag vet det ej. Att lefva ostraffligt inför menniskor är vår skyldighet, huru kan det då kallas dygd? Att lefva ostraffligt inför Gud — ho kan det? Det enda jag kan tillegna namnet dygd är att i stillhet, utan klagan, för Guds skull lemna ifrån sig det käraste man äger, att af hjertat älska och alltid tala väl om den, som gjort oss förfång och utan smärta låta sin egen vilja fara, då en annans nöje dermed befordras. *Detta* ville jag väl kalla dygd — men törs jag det?

Den 22 Oktober. Jag vill ej ifrigt försvara en vän, ty jag har märkt att det blott retar motparten till att uppleta alla möjliga dunkelheter, ordna dem till ett helt och så dermed förkrossa mig. Nej, tåligt bör jag höra äfven mina kärastes handlingar misstydda; väl upplysa, om jag kan, om rätta förhållandet — men sedan tåga och älska.

Den 27 Oktober. Vinterns första snödag är förbi. Ack, välkommen äfven du dystra årstid! Ja, Gud, din godhet vill jag prisa! Huru sitter jag icke nu lika varm, lika mätt, lika nöjd som i sommarqvällen, och nästan mera lugn omkring mig. Ack, blott inom oss är fridfullt, så är allt utom oss frid. Ser jag nu ej naturen i sin fågring le ljufligt i den nedgående aftonsolen, så ser jag snöns prakt och naturens hvila — ljufligt nog för den, som redan nalkas sin lefnads höst att se bilden af en lugn vinterdag. O Gud, hjälp

mig, att jag må bära ålderdomens börda med vänligt sinne och tacksamt hjerta mot dig, som gifvit mig tusen sinom tusen rika gåfvor!

Den 8 Nov. 1836. Misstro alla äfven dina bästa vänner, mest dig sjelf — men styr denna misstro med menniskokärlekens ljufva band. Dina bästa vänner äro ofta för skumögda för dina fel, kanske vilja de ibland göra dem till dygder, liksom ditt eget hjerta ofta gör . . . , och således finner man tusen små ursäkter, tusen sätt att söka se sakerna från den ljusaste sidan.

Den 23 Nov. Kroppen behöfver nu mera kläder än fordom, själen behöfver goda gerningar mera än fordom. Kroppen är svagare, ömtåligare, blodet kallare, rörelsen mindre stark, därför behöfves mera kläder. Själen är mera vaken, mera behöfvande, finkänsligare, mera medveten om sina behof, hon ser sin ungdomsklädnad, glädjen och det friska lifvets njutning, något försliten och behöfver en annan. Hvilken? Ack jo, tålmod, försakelse, ödmjukhet, en Gud hängifven ande, ren fromhet till den invärtens menniskan. — — —

Den 31 December 1836. Du är förbi och flyktadt från mitt lif, du önskade nådetid, du af min gode Gud skänkt år! Ack, min evigt gode Gud, min skapare, mottag mitt hjertas renaste tack för din ousägliga nåd! Genom din skaparekraft har du i min själ skapat och vidmakthållit en gnista af din kärlek. Barmhertige Frälsare, evigt hembär dig mitt hjerta det högsta loffer, ty i dig, af dig och genom dig är min själ frälst! . . . Min själ skulle förskräckas i betraktande af sin nakenhet, om ej äfven för mig han, som jemnade det ojemna, utvisat: Si Guds lamm, som bort-

tager verdens synder! . . . Vålsigna mig och de mina, och låt oss alla i kristlig kärlek förkofras! . . . Må vi älska dig utöfver allt och i ren kärlek möta hvarandra!

* * *

Nyårsdagen 1837. »Haf din förnöjelse i Herren, så skall han gifva dig, hvad ditt hjerta önskar». . . . Hvad önskar då mitt hjerta? Jag känner nu ingen önskan, utom denna, som stundligen ligger öfver mig, att jag och alla de mina måtte få vara och förblifva Guds barn och Jesu Christi medarfvingar. Dertill förhjelpe oss du, som allt förmår!

Afskedståren.

(Vid sonens afresa till Upsala, Jan. 1837).

O farväl, du själ utaf min själ!
Res i Herrens namn, må väl, må väl!
Efter dig mitt öga länge blickar
Och en afskedshelsning ömt dig skickar.

Res, förkofra dig i flit och dygd!
Och kom åter till din fosterbygd
Att uti föräldra-armor slutas,
Der den ren'sta kärlek måtte njutas.

Blott en enda tår i ögat står,
Och ej flera deri komma får.
Många färger dock i moderns öga
Tåren har, bestrålad från det höga.

Kärlek alltid första färgen är,
Hopp och *fruktan* glimma också der.

Glädje, saknad äfven deri blandas,
Bön och förbön högst dock deri andas.

Ja, min själ, smält bort blott uti bön,
Ty din kärlek får ju alltid lön. —
Blott till Gud den ren och trogen brinner,
Allt omkring dig du och troget finner.



Januari 1837. — Å nej, ännu är jag icke nog ödmjuk,
nog tacksam, nog tålig. Några hårda ord i går har svårt
qvalt mitt hjerta; och kanske vore de dock sanna!
Nej, nej, aldrig för mig! . . . Gud, min gode Gud, i dig är
jag dock så hjertlig nöjd, hos dig kan jag glömma alla oför-
rätter! Af dig ensamt får jag styrka att vaka och bedja,
och i frestelsens stund, Herre, är det du, som uttager min
själ från förderfvet!

Smärta behöfver menniskan för att förbättras. Men skall
hon ensamt förbättras af smärtan? Jag har trott att kärle-
ken mest förädlade oss — men visserligen behöfva vi till
vår förbättring både smärta, glädje och kärlek.



Till Stagnelius.

(1837).

Nu ditt höga mål du återfunnit,
Och allt qval, som i ditt hjerta brunnit,
Är förbytt i kärlek och i frid.
Ack, då lifvet blott ger sorg och saknad,

Huru ljuft, om känslan, en gång vaknad,
Säger oss, hur kärleken kan gifva
Äfven här ett lugn från lifvets strid.

Innesluten med mig sjelf och Herran,
Vika från mig alla sorger fjerran,
Ja, jag känner då en himmelsk tröst.
Bön och tro och hopp förklara lifvet,
Och allt godt, som Fadren mig har gifvit,
Jag med from och lydig vilja tager,
Tackar gifvarn, fast med bruten röst.

* * *

Ett längre uppskof finner jag i mina anteckningar. Jag tror mig finna anledningen i sorgen efter min äldste käre broder, som kallades ifrån oss i Juni detta år. Ingen smärta har så genomgripit min själ, ty min moders bortgång var väntad och, för hennes lidandes skull, önskad. Endast genom att dagligen allvarligen säga mig, att allt hvad Gud gör är rätt och oss nyttigt, kunde jag nedtysta och till sist fullkomligen qväfva knotet. Jag tyckte i min enfald eller inbillade vishet, att denne älskade broder ännu länge kunnat gagna Guds församling och samhället. Men Gud tog honom bort från månet lidande och lät honom få den sköna lotten att gå bort älskad, saknad och värderad af många. Hvarför skulle då systern sörja och sakna? Jo, just för hennes ringa ödmjukhet och undergifvenhet under Guds vilja.

September 1837. Stilla klara dag, du är förbi, snart är aftonen inne. Svår nog har du varit för kroppen, men, Gudi lof, lugn för själen. Kraftigt ville jag gripa i arbetet, men förmådde det ej länge. Hufvudet värkte, gruffligt. — Så må-

ste ock själens arbete begynnas i ödmjuk bön och sedan i stillhet fortsättas utan öfverdådighet eller misströstan! Septemberdagar, när I ären lugna och klara, huru vänligt lockande till ro ären I ej! Ack, jag har ju redan hunnit till mitt lifs September! Mätte mina höstdagar blifva lugna, om ock ibland mulna!

Till min sångmö.

(1837).

Välkommen hem, du lilla späda tärna!
Hvi var du väl så länge skild från mig?
Du är min vän, jag skådar dig så gärna,
Du gläder mig på lifvets dunkla stig;
Om också svag och bräcklig du tycks vara,
Jag älskar dig, och hvad behöfs väl mer?
Du ensam kan mitt hjertas språk förklara,
Du ensam, då jag gråter, mot mig ler.

Du länge, länge ryggen åt mig vände,
Jag blef så stel, så ödslig och så kall.
Men åter jag din fläkt omkring mig kände,
Och hjertat gladdes, lugnt blef känslans svall.
Den oro, som så obarmhertigt lekte
Med sorg och fruktan, själen fyllde opp —
Du kom och mig med handen vänligt smekte,
Och oron vek för nyfödt mod och hopp.

Ack följ mig! Låt i tusen toner ljuda
Uti min själ, att lifvets skönsta frid
Är att i ödmjukhet och kärlek bjuda
Farväl åt verdens fröjd och sorg och strid.

Men förr'n jag får mig bort från verlden vända,
 Jag måste kämpa, segra — icke fly.
 Om tröttad ock jag sist då hem får lända,
 Jag hvilan njuta får, ren, skön och ny.

—❖—

Den 31 December 1837. Jag vet ej, hvarför jag nu är så andefattig, så sällan skrifer något. Gudi lof! Själen är mera lugn och stilla; njuter väl mindre, men lider ock mindre. Ja, jag känner mig lycklig och nöjd, om än sorgen och smärtan ibland ila genom minnet. Gode Gud, kom till oss och blif boende när oss! Tag make, barn, ja alla, alla de mina i ditt nådiga hägn nu och alltid.

* * *

Nyårsdagen 1838. Första dagen på detta år, den kan jag icke glömma. Då gick min gamle vördade fader i ro. Ömt rörde mig hans bortgång, dock tackade jag Gud af upprigtigaste hjerta. Litet bestyr de första dagarne, mycken tomhet sedan, har betagit mig min ensliga ro att i ensamheten teckna upp mina tankar. Jag känner dock ett behof af denna lilla förnöjelse, att själen får röra sig fritt och tanken kan ses efteråt — skada blott att jag aldrig kan få någon, som rättar ett fel i tankar och språk eller säger mig mina villfarelser, men då orden här stå, igenkänner jag tanken, och skulle kunna hända, att jag en annan gång finner, hvari jag tagit miste, eller att jag tänkt orätt.

—

Andra händelser i Januari, som upprörde mig, glömmar jag ej heller. . . . Den 21:sta blef mig' sagdt, att jag skall lemna det hem som jag i 19 år älskat!! — Gode Gud, utse något för oss! Jag är lugn, ty du är alltid och allestädes

vår Fader! Om ock glädjen blir instängd inom trånga gränser, måtte hopp och tacksamhet dock alltid följa oss! Måtte jag, så länge Guds vilja ställer mig här, få vara verksam för de mina, få älska och tjena dem. Ja, hör mig, Herre, hvarje gång jag beder: Vårt dagliga bröd gif oss i dag! Ingen misströstan, än mindre knot, bör förhindra oss att se upp till Gud, äfven om fattigdom vill komma med sin tunga hand öfver oss, ty hvad hafve vi, det vi icke undfått hafve, den ene mindre, den andre mer?! Och skulle Gud gifva oss något godt, må vi då af gladt hjerta meddela åt våra bröder.

Det är nu en vecka in i Februari. Jag tar afsked af dessa anteckningar för en lång tid. Jag vill bjuda till att ransaka mitt hjerta, då jag skrifver, att allt är helt fullt sådant det synes och aldrig tänka på de ögon, som möjligen kunde komma att se orden.

Farväl mitt nöje! Jag måste vara både här hemma och i fars bo.

* * *

Den 29 Juli 1838. I dag har jag kastat en återblick på mina blad och funnit, huru mycket jag velat, huru litet jag gjort. Mitt beslut att vara lugn, huru ofta har det ej vacklat! Huru ofta har jag icke i min enslighet gjutit de bitt-raste tårar, och äfven för andra ej alltid kunnat gömma min oro, om ock ingen klagan kommit öfver läpparne. Ett rastlöst sträfvande har så tröttat min själ och kropp, att denna ensliga ro ej för mig varit möjlig. Om det vore till någon nytta, önskade jag väl att så få fortfara.

[*Förf:s anmärkning 1861.* Efteråt ser jag mycket, som ländt mig och de mina till godt genom flyttningen från Börjöl, och innerligen vördar jag Guds försyn i allt!]

Jag hittar inga lappar i gömmorna för några år, och billig skada är det! — Troligtvis är mycket förkommet, som jag kanske velat gömma, men äfven att mindre blifvit skrifvet. Jag hade mina barns uppfostran till ögonmärke, och allt hvad jag kunde säga dem till gagn utgjorde min sträfvan. Snart voro de uppvuxna och kärleksfulla mot stackars modren, som kände blott allt för väl förmågans otillräcklighet att gifva dem, hvad de behöfde och menniskor en gång af dem fordrade — men jag kastade all omsorg om mina barn på Honom, som sjelf vill draga omsorg om sina verk, gjorde hvad jag förmådde, och Gud har skänkt mig mer i dessa barnens kärlek, än jag ens förmår uttala, mycket mindre betacka! Han har så ögonskenligen låtit mig se, huru han kan hjälpa, och huru han i nåd ser till de svagaste förmågor, och huru hans barmhertighet är utan gränser! Lofvad vare hans namn!

* * *

Till mitt hjerta.

(1845.)

Frågor:

O hjerta, o hjerta, du klappar så fort,
Hvi änglas du stundom oroligt?
Ack, vet du ej hemvist, ack, vet du ej ort,

Dit du dig får vända förtroligt? —
Nej, ensamt du strider och hvilat dig blott
Ibland vid ett annat, när, vänligt och godt,
Det låter dig slumra så roligt.

Hvarför vill du drömma om kärlek och frid
På världshafvets stormiga vågor?
Hvarför vill du söka en gyllene tid
Bland sorger och brister och plågor?
Hvarför skall din kärlek, ej riktigt förstådd,
Så ofta i världen bli glömd och försmådd?
Mitt hjerta, o tyd mina frågor!

Svar:

Jag klappar, jag klappar, men kan ej förmå
Att tyda den gåtfulla villa,
Blott kärlek frambära och kärlek förstå,
Det kan jag oroliga lilla.
Jag längtar, jag längtar till sällare kust,
Der kärlek är lif, och der lifvet är lust,
Ack, der blir mig fröjdfullt och stilla.



Nyårsdagen 1853.

Flytt är åter ett år hän med båd fröjd och qual,
Ack, så kom då med frid till oss, du nya år!
Må vi gladligen vandra
Till det eviga, goda mål.

Gerna vandra jag vill fram på den goda väg,
Men hur skall jag det väl, bräcklig och svag jag är.
Ack, så tag mig vid handen,
Gud, min frälsare, evigt huld!

Tiden skänkes mig än, nåd hvarje morgon bjuds,
Må jag taga den mot och den förkunna se'n,
Och, när aftonen kommer,
Prisa, Gud, din sannfärdighet!

Make, barn, hvarje själ sluter jag i din vård,
Ber och hoppas och tror, att för din kärleks skuld
Du oss alla vill hjälpa,
Samla sist i en evig ro.

Om det är ditt behag, Fader, att kalla mig
Detta år hem till dig, gif af barmhertighet
Nåd att kristligen lefva,
Tåligt lida och saligt dö!



Modrens längtan.

(Januari 1853.)

Längtan, hvi kommer du åter?
Ofta jag visat dig bort.
Dock, om jag suckar och gråter,
Blir ju ej tiden mig kort.

Nöjd vill jag vänta och bida,
Ack, innan kort är han här!
Tänk om, förnöjd vid min sida,
Snart jag får skåda min Per!

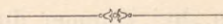
Modrens saknad.

Den 18 Januari 1853. Han har varit här, den älskade sonen, men så kort, så kort! Gud ske lof att få se honom frisk och oförändrad, och Gud ske lof att denna dagen är förbi! Hjertat, hopklämdt af innesluten saknad, vidgar sig nu åter igen, när jag i ensligheten får utgjuta dess känslor. Tårar äro ljufvare än en tillgjord glädje! Här, på denna plats, satt han i går afton så här dags.

Farväl, min älskling, må Guds englar skydda
Dig under all din lefnads arbetsdag!
Nu är du borta, tom min arma hydda. —
I hjertat är du kvar, det känner jag,
Min son, min son, du älskade, du kära,
Din kära bild jag vill i hjertat bära!

Du kom till mig blott för att snart försvinna,
Men ack, jag såg dig dock ett ögonblick!
Det var så ljuft att samma kärlek finna,

Hvars strålar klart ifrån ditt öga gick!
 Lef lycklig, du min son, mitt hjertas hjerta!
 Lef säll, och mor skall glömma bort sin smärta!



9 Januari 1853. »Låt din tjenare vända om igen, att jag må dö i min stad och varda begravnen i min faders och moders grift.» Dessa ord i 2 Sam. 19: 37 föllo i mina ögon, när jag öppnade bibeln, och de föllo äfven i mitt hjerta, ty de bodde der förut. Må de derfor ock stå här. Det längtande hjertat måste dock hafva något visst att fästa sig vid. Må det vara Guds vilja. I hans hus — himmelen och jorden — äro många boningar. Må jag vara nöjd att gå i dessa hyddor, till dess han en gång finner mig färdig för en skönare, fridfullare boning.

Ja, när hjertat ödmjukt hvilat,
 Med sin längtan, tro och hopp,
 Vid Guds vilje, tiden ilar
 Fort, och målet snart hins opp.

Jesu, gif att from och trogen,
 Dig min sak jag glad förtror.
 Gör mig för din himmel mogen,
 För mig dit, der sjelf du bor!

* * *

Det är förunderligt, huru andefattig jag måtte vara. Mången gång tycker jag mig vilja tala härliga ord, men ack, jag förmår intet. En viss tröghet fattar mig. Jag tycker mig så ofta bli hindrad utifrån, men det är väl invärtes hindren uppkomma. Jag förmår ej ens frambära det rin-

gaste offer af en tacksam själ, ej bära Gud ett offer af min egen vilja och ödmjukande inför Gud och menniskor. Nej, det blef visst icke mitt värf att hjälpa någon i andelig eller lekamlig måtto. Må då mina tysta böner bli den enda gärd jag ger, och jag förnimma, att det ordet är visst, att: lydnad är bättre än offer!

Må jag i en barnslig lydnad
Vandra nöjd den väg du vill,
Saktmod bli min sanna prydnad,
Och min lust att lyssna till
Alla ord min Gud mig skänkte,
Då i nåd på mig han tänkte
Och till lifvet väckte mig.
Lär mig, Gud, att lyda dig!

Längtan.

Den 17 April 1853. Jag längtar efter våren, efter sommaren, och hvad är väl denna längtan annat än en hemlängtan dit, der sommaren är evig, och lifvets sol aldrig nedergår, der kärlek är de milda sommarflägtarne. Allt, som möter mig här med kärlek, uppfriskar det sjunkna modet, såsom sommarflägtarne den gamla kroppen. Och för att kunna hoppas och förvänta den eviga våren måste man gå ut ifrån sin inre köld och tråla sig fram i verdens snödrifvor, under arbetet värma sig med den ljufva hemlängtan och tillsluta sitt bröst, om möjligt vore, för all bitterhet, egenkärlek och egennytta. Med Gud kunna vi detta; eller åtminstone kunna vi eftersträfvat detta. Sanningens ande lär oss den sanna visheten, kraftens ande att lefva derefter, och glädjens ande hugsvalar oss i all bedröfvelse och ger oss redan på jorden ett himmelskt mod. O, du

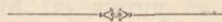
Guds helige Ande, kom till mig in! Då viker allt mörker, och all köld försvinner som snö för vårsolen. Och framtiden, hvad är väl den för mig? En väl tillsluten bok, hvars innehåll jag icke vet. Af Guds barmhertighet hoppas jag, att det är godt, ty Han sjelf har tecknat, hvad der står. »Förlåt mig icke Gud i ålderdomen, när jag grå varder, till dess jag förkunnar din arm för barnabarn och din makt för alla dem, som ännu komma skola.» Ack, så får jag ju bedja. Låt mig göra det med varmt hjerta! Det styrker mig och gör, att jag, som nu ofta finner mig vara en främling bland det unga släktet, känner ett band mellan oss, som intet skall bryta. Detta fasta band är nu nästan det enda, som förenar mig med mina kära barn. De äro nu borta, till dem längtar ofta min själ. Men denna längtan måste nedtystas, måste öfvergå i en stilla bön.

Gode Gud, min längtan styr,
Att till dig den gladligt flyr.
När mig verlden bitter blifver
I din hand jag då mig gifver.

Låt mig aldrig glömma dig,
Som i ålderdomen mig
Vill på fadershänder bära,
Och mig ro och frid beskära.

Make, barn, allt hvad jag har,
Herre, tag i ditt förvar.
Hjelp oss i den svåra striden,
Att, när tiden är förliden,

Vi hos dig i fröjd och frid
Må få bo i evig tid.
Och dig Gud med helig tunga
Tacka, prisa och lofsjunga!



Hopp och fruktan.

Den 5 Maj 1853. Hoppet låter ingen komma på skam. Fruktan dödar glädjen. Hvarför skall då hopp och fruktan så beständigt; hand i hand, följa oss — åtminstone mig? Jag kan ej ensamt hoppas, jag fruktar ock. Endast på Guds barmhertighet hoppas jag helt och fullt. Det är väl därför, att grundvalen för detta hopp är tro och kraften kärlek. Men äfven här står dock fruktan som en varnande vän. »Skaffen med fruktan och bäfvan, att I saliga varden.» Hoppet kan ej ensamt göra oss saliga, eller ens lyckliga här i tiden Hoppet utan fruktan gjorde visst våra hjertan öfverdådiga. Fruktan utan hopp skulle qväfva allt godt frö i själen, och vi skulle försjunka i misströstan. Det heter i ett gammalt tänkespråk: »När dig väl går, tänk att det åter kan gå dig illa och blif ej öfverdådig» — det är fruktan som varnar — »och när dig illa går, tänk, att det åter kan gå dig väl och var icke försagd» — det är hoppet som uppmuntrar. Så tycker jag, då jag hjertligen gläder mig åt något, åt min eller de minas lycka, står fruktan på lur och hejdar glädjens utbrott, men då jag åter är som mest bedröfvad hvissar hoppet: det blir allt väl till slut, endast du tror, hoppas och beder. Ungdomen är hoppets tid, ålderdomen ofta fruktans. Ungdomens hopp måste hejdas af förståndet, att det ej må sträcka sig för vida — och denna operation börjar snart nog, dock till obotlig skada, om förståndet är för hårdhänt, och om ej det kristliga lifvet kommer med och vänder hjertat till det oförgångliga. Ålderdomens fruktan måste hejdas af tron på Gud och det sälla medvetandet om, huru han redan sørjt för oss. Ty likasom han i vår hjälplösa barndom sørjde för att kärleksfulla hjertan vårdade oss, så skall han göra i vår hjälplösa ålderdom.

Stormen.

Den 31 Juli 1853. Det stormar, men med afbrott af lugna stunder och solsken. Detta är ju ock en bild af människans lif. Liksom ständigt lugn och solsken samlar ohelsosamma dunster i luften och förtorkar allt, som växer på jorden, så skulle visst en oafbruten medgång samla egoistiska dunster i själen, och det arma hjertats bästa frukter förtorka. Vi skulle tro, att det ej kunde vara annorlunda än goda dagar och ej bedja så träget, ej tacka så hjertligen. Men stormen kommer, och man värderar lugnet dubbelt. Liksom regnets skurar uppfriska det växande, så uppfriska smärtorna den domnande själen. Efter oväder låter Gud solen skina, och människohjertat fröjdas efter bedröfvansens pröfningar. — När skola väl då dessa stormar i människolifvet upphöra? Jo, när det goda landet är funnet, der människohjertat ej mer behöfver pröfningen, der Guds frid råder, och dit inga menklige bräckligheter hinna, der vi förmå älska Gud öfver allt och i Honom hans skapade verk, der frid och försoning är morgonväkten, Guds kärlek i Kristus middagsolen och nådens ande aftonsvalkan, och vi alla, alla, alla äro barmhertighetens barn.

Rasa gerna stormars härar,
Snart skall solen skina klar.
Ingen störtskur mig förfärrar,
Ty jag vet den nytta har.

Storm och regn och sol och vågor,
Allt skall lyda dina bud.
Menskans sorger, qval och plågor
Nyttjar du till godo, Gud!

Snart, när verldens sol går neder,
Slocknad för min skumma blick,

Du en fristad mig bereder,
Dit, min Frälsare, du gick,

Att bereda mig en boning
I en skön och ljuflig frid,
Der är kärlek och försoning —
Der är lugn för evig tid.

Den ensamma.

Den 28 Augusti 1853. Hvarför fruktar man ensamheten eller åtminstone finner det trögt och tungt att vara ensam. Ensamheten har både sin goda och mindre goda sida, och om de ensamma stunderna kan man säga: på deras frukt skolen I känna dem. Om vi, då vi lemnat ensligheten, äro mera fördragsamme mot människor och visa, att vi uti vår enslighet försökt lära, hvad Mästarens bedjande ursäkt för människorna: »de veta icke hvad de göra», betyder, om vi bjuda allvarligen till att i bedröfvelse och pröfning vända blicken uppåt, i känsla af vår svaghet och brist ödmjuka oss och söka kraft och mod att vända om från den onda vägen hos Honom, som verkar både vilja och gerning — om vi så gå ut ur vår ensamhet, tror jag, att den varit nyttig och ett af de medel Guds godhet använder, då han vill locka oss till bättring. Tyvärr är vår svaghet så stor, att, så länge vi hafva en enda människa att helt, fullt trygga oss vid, söka vi ej Gud med hjertats hela längtan såsom vår enda tröst. Men stå vi ensamme och ej se någon, som öppnar en kärleksfull famn eller med klar kärleksblick möter oss, då, ack, då äro vi stälda inför Guds ögon, då falle vi till hans fötter och välsigna hans kärlek, ja, välsigna ensamheten och tacka Gud för den. — Men huru ofta får man ej i ens-

ligheten strida mot onda tankar! Huru ofta skärskåda vi ej då andras förvillelser och måla dem för oss med hjerta färger! Huru ofta ljuder ej i den ensammes öra ett miss-hagligt ord länge, länge, som han i godt sällskap genast skulle glömt! Ja, blickar och åtbörder, som fallit oss svåra, träda fram i ensligheten och vilja plåga oss. Vi hafva också alltid ett sjelfförsvär till hands för det onda, som vi märka inom oss. Men vid alla dessa olika intryck, som ensligheten medför, finnes ett maktspråk, som nedtystar dem alla: Gack bort ifrån mig satan. Gud vill bli mig när och frälsa mig från ondo.

När verlden mer ej hjertat gläder,
Till enslighetens ro jag flyr.
Jag der för dina ögon träder,
Min Gud, som mina öden styr,
Räck mig en huldrik fadershand,
Och för mig hem till fridens land!

Främlingen.

Den 11 September 1853. En främling, hvilket ensligt ord, huru mycket innebär det ej! Främlingen är försigtig, går varsamt bland de okände, är måhända fördragsam, emedan han ej känner seder och språk i det främmande landet. Aek, att vi alltid kunde vandra som främlingar i verlden! Huru litet skulle då verldens larm bry oss! Ty om det ibland är vemodigt att känna sig en främling, så är det dock godt att ej med allt för starka band vara fästad vid verlden. Huru glad blir ej främlingen vid ett vänligt möte, tacksam för hvarje glädje, som en medvandrare bereder honom, då den som är hemma ofta mottager välgerningen som en oefter-giflig rätt. Får så främlingen plötsligt höra någon tala hans

eget modersmål, huru slår icke hjertat af fröjd! — Ack, mitt rätta hemlands tungomål, huru kärt är du att höra, om ock i brutna ord! Det lockar mig hem. Men jag fruktar att ej ännu hafva utgått från verlden. Mycket fångslar mig än. Rikedom, ära, nöjen fångsla mig ej, men jag känner en trånande längtan efter — människors kärlek! Ack, men äfven den är dock otillräcklig att uppfylla själens längtan, och dem, som min själ kär hafver, får jag ej se. De hafva andra, dyrare pligter att uppfylla. Välsigne dem Gud, att de uti dem må finna sin sällhet! Gud, sänd din eviga vishet att som en klar ledstjerna leda främlingen hem. Din godhet och barmhertighet hugsvale honom under den mödosamma vandringen, din allmakt stödje de stapplande fjäten, ditt allseende öga bevara ifrån allt ondt! Låt din oföränderlighet hugna honom, när allt annat lider af förändring! Låt din allestädes närvaro förljufva hvarje vrå af verlden, som främlingen skall genomvandra! Ja, min Gud, låt din rättfärdiga vilja blifva min lag, och din sannings ljus omhvärfva min själ!

När jag i verlden icke finner
Den fröjd mitt hjerta önskat har,
När dag på dag så fort försvinner,
Och jag som främling dock går kvar,
Sänd Gud en vink, att landet nalkas,
Mitt sköna hemland, dit jag går.
Min själ re'n af dess flägtar svalkas,
Och hoppet säger, hvad hon får.

Bön.

Den 26 Oktober 1853. Länge, länge har boken varit glömd. Ack, huru har denna tid varit mig en prøfvotid; den är förbi, måtte den lemna någon frukt i själen.

O Gud, o Gud, all sannings rena källa,
Drif oron ut, som i min själ sig rotfäst,
Och blif mig när i lifvets hårda strider!
Treenige, ack, bo uti min själ!
Ja, jag vill bedja, ropa att du hör mig,
På knä dig nalkas hvarje lefnadsmorgon,
Och hvarje afton sluta med en bönsuck,
Och klappa på ditt hjerta, på din himmel,
Till slut du öppnar väl för flyktingen.
Ja, öppna du, barmhertighetens Fader,
Och låt det trötta barnet fristad finna,
Som gråter i sin nöd vid Fadrens dörr,
Förlåt de fel, som vid mitt hjerta låda,
Tag synden bort, skänk frid uti mitt hjerta,
Du ensam kan det, dyre Frälsare.
Matt är min själ, mig dagens bördor nedtryckt,
Skum är min blick, när jag mig sjelf vill skåda.
Ack, lär mig se i sannings klara spegel,
Och lär mig att uppriktigt ödmjuk blifva,
Och taga allt liksom ur Herrens händer.
Lär mig bli from och tålig och saktmodig,
Min Gud, min Gud, hör och förbarma dig!

* * *

Den 20 November 1853. Åter har jag en fristund att låta mina tankar gå tillbaka till det förflutna. Borta är borta; tiden flygtar med snabba steg, men den lemnar dock alltid något kvar i själen. . . . Minnena komma nu mera allvarsamma än förr, stundom sorgliga. De hafva bortlagt den lekande tonen, men, Gud ske lof, ej all ljufhet och glädje. Tack, min make, för din kärlek! Det var min högsta sällhet att tro, det jag var dig kär och att känna ditt redliga hjerta mig tillhörigt. Gud gifve mig nåd att blifva den värd och att så tro i alla lifvets prof; då är jag lycklig!

— Och huru mycken glädje njöt jag ej af våra uppväxande barn! Deras uppfostran kostade oss väl månet bekymmer, mången omtanke, men jag kände alltid, att jag hade lof att kasta omsorgen på Gud, och uti en innerlig bön till honom blef jag alltid till frids. Gud försåg ock offret. Han och goda människor hafva hulpt oss, så att våra barn blifvit vår glädje och nyttiga medborgare och medborgarinnor. — Ja tack, tack mina barn! I hafven lärt mig bedja, I hafven lärt mig hoppas, I hafven gladt mig under mödans — ja, väl vedermödans — dag, och ännu, fastän spridda och fjerran, samlen I en ljuf värme omkring mitt gamla hjerta. Gud välsigne och bevara eder för allt ondt och låte sin frid omvärfva oss alla, unga och gamla!

* * *

— — — — —

Den sista lärdom min äldste broder, som var mig mycket kär, gaf mig, var att ej tro på mensklig dygd. Jag tyckte då, att det var så hårdt, men har dock lärt mig, att allesammans äro syndare och hafva intet att berömma sig af, ingen *egen* rättfärdighet, ingen *mensklig* dygd. Vid mitt 40:de år mötte mig en människa, hvars like jag knappast förr eller senare sett. . . . Då fick jag mer erfarenhet af lifvet, än jag fått af de 40 år jag i ostördt lugn lefvat i tro på mensklig dygd. Jag lärde mig då se mycket annorlunda än förut, men jag tror, att min själ fattade sanningens skönhet, skönheten i att vilja det rätta, men ack, huru svårt det är att göra det, då så ofta villfarelser kläda sig i ljusets drägt. — — — Men må alla mina bepröfvelser sammanflyta uti en innerlig bön till Gud för mig och alla dem Gud låtit blifva mina prøfvostenar, viss att Gud vill, att vi, som skola vandra vår väg tillsammans, måga räcka hvarandra handen i broderlig kärlek, försonlighet och frid. — — — Du, Gud, förblifver trofast, om du ock finner mig behöfva aga. Ack,

att hela mitt återstående lif kunde blifva ett lofoffer öfver Guds godhet. Hjelp mig, min Gud, att jag må i min ålderdom, huru du leder mig, dock villigt följa, dit du vill!

Så må de komma äldrens dar,
Jag fruktar ej dess alla töcken.
Jag har i Gud en huldrik far,
Som skyddar mig i lifvets öken.

Och komma frestelser ibland,
Guds ord och bönen dem fördrifver,
Genom hans nåd och allmaktshand
Jag en gång frälst och salig blifver.

* * *

Den 31 December 1853. Ännu några ögonblick ser jag dig i ansigtet du gamla år. Snart vänder du mig ryggen och försvinner för alltid. Dock står alltid något kvar i själen, som blifvit der nedlagdt, gifvet af Gud som frö till något godt. Huru ila ej tänkarne tillbaka, huru ransakas ej hjertat vid tanken på det förflutna. Man kan ej göra en gerning ogjord, ej ett ord osagdt. Må vi besinna det alltid och tänka på både ord och handling. Gud ske lof, att det vidriga dock kan glömmas, fast ej i ett ögonblick, och att det goda kan länge förvaras, ja införlifvas med vårt hjertas väsende. Tack, min Gud, för all din nåd och barmhertighet under årets lopp! Tack, I goda människor, som hugsvalat mig, och tack äfven I, som pröfvat mig! Må jag bättre bestå i kommande årets pröfningar!

Tack, o Gud, för lifvets gåfva!
Må till dig mitt hjerta fly,
Och din nåd och godhet lofva,
Som är hvarje morgon ny.

Som ditt barn jag kastar mig
Till din fot, varkunna dig
Öfver oss, som, arma, svaga,
Vill så gerna knota, klaga.

Tag mig, Fader, och de mina
Detta året i din vård!
Låt oss alltid vara dina,
För oss slutligt till din gård,
Der din ära evig är,
Der din kärlek du beskär
Utan gränser åt den skara,
Som hos dig får evigt vara!

Låt välsignelsen och friden
Bana vägen för vårt hopp,
Att, när tiden är förliden,
Vi få flytta till dig opp!
Skydda kung och fosterland,
Och låt fridens ljufva band
Knytas mellan kung och rike,
Gud, vår konung, utan like!



Den 29 Januari 1854. Den förflutna tiden förefaller mig som barndomen, leende och fortilande. De sorger, de pröfningar den inneburit synes mig nu som barndomens smärtor, och, ehuru de voro bittra nog, gaf Han, som allt förmår, kraft att bära dem. Hans helande och hjälpande hand hjälpte mig, smärtan borttogs af hans milda kärlek, och han hade fördrag med min okunnighet, samt undervisade mig sjelf under min vandring i livvets skola. Men, Gud, huru långsamt går det ej att inprägla, ej blott i minnet, nej, i hjertat dina heliga bud, som alla äro godhet och sanning! I den förflutna tiden, huru ofta stötte ej barnet emot och klagade, men den vise och gode uppfostraren vände äfven lärjungens fel till hans bästa, till att ödmjuka det stolta hjertat och att ej så noga leta efter grandet i broderns öga. I den närvarande tiden, huru har ej hvar dag sin egen plåga! Dock låtom oss om morgonen förkunna din nåd, så hoppas vi ock om aftonen kunna förkunna din sannfärdighet! — — — När jag arbetar och tröttnar vid både mig sjelf och andra, så lät mig, o Gud, få upplysning och frid hos dig, du, som kan lösa hvarje livvets gåta! — — — Då jag blickar mot det tillkommande, huru är ej allt då hebreiska — jag förstår ej en bokstaf, men jag vet, att äfven der finnes Jehovas underfulla godhet förklarad, och hoppas, att hans kärlek ej lemnar mig, förr än jag, frälst och glad, får skåda den lefvande Gudens stad, der ingen smärta mer behöfves för att böja den onda viljan, ty striden är slut, och segern är vunnen genom tro och kärlek i Kristus Jesus.

Ja, stundom i de tysta, stilla stunder
 Af frid och ro jag än tillbaka ser
 Uppå den tid som flytt, uppå de under,
 Som Guds barmhertighet så mildrikt ger.
 Jag tackar dig min Gud, men dock derunder
 Om nåd och tillgift för min synd jag ber,
 Och när jag hjertligt egen synd begråter,
 Jag hjertligt ock min nästas fel förlåter.

* * *

Den 24 Februari. Huru länge har jag ej betraktat dig, du klara aftonstjerna, du tindrar så skön här midt för mitt fönster. Jag kan ej taga mitt öga från dig. Blott några få qvällar äger jag dig här, och kanske kommer en mulen himmel och gömmer ditt ljus för mig. Redan nu döljes du ibland af små moln, men du tittar genast åter fram för att lysa och glädja. Du liknar hoppets stjerna; äfven den döljer sig ibland, men blott för att så mycket härligare stråla emot oss, när molnen skingras. Ack, lilla aftonstjerna, snart har du sjunkit ner der bortom skogen. Hvem ser dig då med lika vänliga blickar, som jag nu gör? Du blickar lika vänligt på oss alla; hela det olika människosläktet lyser du. Helsa alla mina syskon, svarta och hvita, vilda och hyfsade, kristna och hedningar! Mätte Guds ords rena, klara ljus uppgå för alla, som vandra i mörker och villfarelser och blifva den rätta ledstjernan för oss alla!

Klara, milda aftonstjerna,
 Ack, jag ser dig ju så gerna,
 Dröj hos mig en stund ännu.
 Snart du bort från mig skall vandra,
 Lysa klart så många andra;
 Alla fagnar, gläder du.

Hoppets stjärna, ljusa, klara,
 Må den för mitt hjerta vara
 Lika klar, som nu du är,
 Att jag ser den goda vägen,
 Och den söker, from och trägen —
 Väg, som till min Fader bär.

Och när aftontimmen nalkas,
 Dagens hetta ljufligt svalkas,
 Och hos Gud jag funnit ro —
 Aftonstjärna, lys på kullen,
 Der jag hvilar uti mullen
 I mitt sista, lugna bo.

* * *

Den 25 Mars. Bebådelsedagen. »För Gud är ingenting omöjligt.» — — — — Huru skulle vi kunna bedja, om vi ej tro, att för Gud är ingenting omöjligt. Hela bönen ljufhet och kraft ligger i dessa orden. — — —

Den 30 April. »Gud är kärleken.» — — — — Att Gud är kärleken, det visar mig ju så tydligt det förflutna, det står klart tecknadt i min barndoms sällhet, i min ungdoms fröjd och i all den glädje jag njutit i lifvet. I det närvarande är ock Guds kärlek den enda trösten och i det tillkommande, i lifvets afton, är det endast Guds kärlek, som bjuder det svaga hjertat frid. — — —

Den 7 Maj. Allt talar till mig om vår och sommar. Skulle ej detta ljufva språk upptina ålderdomskylan, som vill lägga sig omkring hjertat. — — Det är ej förgäfvat Gud kläder hela naturen så skönt. Han vet, huru mången uppmuntran vårt kalla, tröga sinne behöfver till vederqvick-

kelse. Derför strålar naturen i en sådan prakt, hvarje liten blomma blickar så vänligt, foglarne sjunga så glada sina vårqväden, björkarne, som nu kastat öfver sig sitt dunkelgröna flor, dofta härligt i morgondaggen, belysta af den klara solen, ja, sjelfva luften smakar så väl — allt är lif och rörelse och frid, allt bjuder frid. — — — O Gud, må jag kunna glädjas åt det sköna och måtte all bitterhet af din godhet jagas bort ur min själ liksom sommaren gör slut på vinterkylan! Men det sker ej så alldeles med ens. Kulna dagar och nattfroster hindra sommarens fortkomst; så ock för mig den gamla menniskan. — —

Härlig är våren,
Skönt han emot oss nu ler,
Sommarn, i spåren,
Lofvar och gläder än mer.

Må jag då njuta
Glad hvarje gryende dag!
Tacksamt den sluta
Efter Guds goda behag!

Sommarn skall jaga
Hän med sin glans, med sin ro.
Se'n får jag draga
Mig i mitt vintriga bo.

Må då jag finna
Kraft af Guds heliga frid!
Ja, må försvinna
Klagan och oro och strid!

Då skall jag, lugnad,
Gå, dit den Högste befallt,
Tröstad och hugnad
Tacka Guds godhet för *allt*.

* * *

Den 10 September. Sedan midsommaren har jag ej tecknat en rad i min bok och nu är det höst. Hvad är orsaken? Har tiden förflutit för mig i tanklöshet eller själsdvala? Åh nej, icke alldeles. Jag har varit lycklig, då jag egde en kär dotter att meddela mina tankar åt. Jag har sedan saknat, och fann det orätt att sätta min saknad på papper, då den borde vara stilla och from, ty den var blott kärlek och borde vara tacksamhet för den flydda glädjen. Jag har sedan haft omsorger, först för mitt andeliga väl, då jag åstundade och fick af Guds nåd begå Herrens nattvard; läsning och betraktelser hafva upptagit min tid och Gud vare lof för hvarje hans ord som kommit till min kunskap! — Husliga omsorger hafva ock sysselsatt mig. Hösten är rik och hans rikedomar kräfver vår omsorg. Hösten ger dessutom den gamla mången påminnelse, ty för hvarje år känner man, huru det lider närmare och närmare till lifvets höst, ja, till vandringens slut. Det blir mörkare, kallare, men, Gud ske lof, det gifves en sol, som genombryter höstdimmorna. — — — — Jag känner mig lycklig att få vara hemma i ro. Höststormarna oroa mig. Jag tänker på, huru månet hjerta sammanpressas af oro öfver de kära, som äro ute på hafvet. — — — — Farväl Septemberdag! Klar är du som dina flesta föregångare, men sommaren den är förbi. Kalla vindar, kalla nätter säga, att det är höst. Tack, min Gud, för all glädje sommaren fört till mig, och tack för bepröfvelsen! — — —

Vårens dagar voro klara,
Friskade mitt sinne opp,
Tjuste mig, de underbara,
Och gaf lust och mod och hopp.

Sommarns sol brann skön och härlig,
När mitt barn jag till mig slöt;
Lika säll och glad som kärlig,
Jag min sommar ljufligt njöt.

Innan sommarn än var borta,
Var hon dock utur mitt bo.
Glädjens dagar syntes korta —
Skönt få njuta dem i ro.

Nu han kommit kalla hösten,
Och vill göra hjertat kallt.
Men det vill ej lyss till rösten,
Det vill vara nöjdt med allt.

Till Fredrika Bremer

d. 1 Jan. 1855.

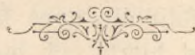
Tack, o tack, du ädla qvinna,
Tack för alla dina hem!
Vi der människorna finna
Svaga, dock vi älska dem.
Ja, du ser väl, hur de fela,
Men med kärleksblick likväl,
Och du vet, hvad dem skall hela
— Sanning i en ödmjuk själ.

Jag har följt dig uppå färden,
Glad, med hjerta och med själ,
Der du i den nya verlden
Hemmen sett hos rik och träl;
Och det goda, som du funnit,
Vill du föra till vår bygd.
För allt skönt ditt hjerta brunnit
— Sanning är ditt hjertas dygd.

Mätte qvinnan här i norden
Rätt förstå den vink hon fått,
Att bli nyttig här på jorden,
Älska Gud och göra godt!
Då skall hon din goda lära
Bära i ett tacksamt bröst,
Bli som maka mannens ära
Och sitt hem till fröjd och tröst.

Ack, att qvinnan en gång funne
I sitt kall sin högsta ro!
Ack, att mannen endast brunne
För den han vill svärja tro!
Alla hem då blefve ljusa,
Fridens hem och kärlekens,
Qvinnan skulle då förtjusa
Man och barn till lifvets gräns.

Jag är gammal, svag är rösten,
Hjertat är dock varmt ännu.
Du mig skänkt en ros i hösten.
Tack, Fredrika! Mätte du
Njuta fridens ljufva dagar
Detta år och alla år!
Ack, Hans kärlek dig ledsagar,
Som om lif och sällhet rår.



1856. Detta år blef mig ett bepröfvansens år. Den 29 Februari afled min käre man, efter att ett fjerdedels år hafva lidit af sjukdom, men som vi alltid hoppades skulle gå öfver, då den aldrig var häftig. Hädanefter blir det mina barn, som få draga bördan af mitt underhåll. O må jag tacksam och stilla förbida, hvad Gud i nåd behagar göra med mig!

Tröst.

Ack, hur många strider
Arma hjertat har!
Då det stilla qvider.
Tröst dock kommer snar,
Kommer från det höga
I vår qvalda själ,
Ty Guds fadersöga
Vakar för vårt väl.

Hjerta, huru länge
Skall du strida så?
Då, när ditt umgänge
Blir hos Gud — ack, då
Blir det slut på striden,
Då du lydigt är,
Och den sköna friden
Ro från mödan är.

Skulle bördan trycka,
Ack, så fatta mod!
Ännu ler en lycka
Uti tålmod.
Lär dig att försaka,
Hvad dig Gud ej ger!
Säkert får du smaka
Friden mer och mer.

Kära! bed och hoppas,
Och du skall få frid.
Glädjens rosor knoppas
Under hjertats strid!
Ack, lyft upp ditt öga
Till din gode Far,
Sorgen skadar föga
Blott du Honom har.



Den 6 Januari 1857. »Vi hafva sett hans stjerna i Österlandet och äro komne att tillbedja honom.» Heliga, klara stjerna, led oss, lys oss hem till Honom, som är vägen, sanningen och lifvet! Dig vår Frälsare, Herre Jesus, finna vi ej uti verdens Jerusalem, utan till Betlehems krubba vilja vi följa de vise konungarne i tro och kärlek, glädjas, när vi få se din stjerna och bedja att få frambära Gudi våra offer, ej af guld, rökelse och myrrha, utan af tack och pris och villig lydnad, till dess en klarare dag uppgår och vi få gå hem till vårt land, till vår Guds boning. Må vi genom Jesus finna vägen, söka sanningen och sist ingå uti lifvet!

Den 8 Mars. Gud, vare mig nådig för din godhets skull! Åter har ditt arma barn svigtande kämpat. Förlåt min ringa ödmjukhet och det ringa förtroende, hvarmed jag bedit! Förlåt alla mina mörka tankar, all brist på tålmod och undergifvenhet under ditt behag! Jag bad om helsa och lif — det var allt godt — men jag bad ej med gladt mod och innerlig förtrostan utan i oro. Förlåt mig det, min gode Gud, och sänd mig din ande, som kan med sanningens ljus upplysa den mörka själen, med helighetens kraft styrka den och med din glädje hugsvala den! Jag var sjuk, men ej så tålig och förnöjd, som jag bort. Jag bad: ske Guds vilje, men det var ej helt och fullt den villiga lydnad en from själ gifver, ty då hade jag varit mycket lugn och tålig. Jag finner min stora skuld; må denna känsla bevara mig för återfall. Må jag hädanefter blifva förnöjd och tålig vid din tuktan, nöjd med allt hvad Gud gör, vetande, att allt länder till vårt bästa.

Jag skulle bäfva utan tröst för den redovisning du en gång, min Gud, skall fordra för alla mina tankar, ord och gerningar, om ej vår dyre Frälsare sagt så månet tröstens ord till oss arma syndare. Han har sagt: den till mig kommer kastar jag ej ut. Ack, min Gud, låt hädanefter mitt lif blifva ett kommande till dig! Räck mig din hjälpande hand och led mig i alla mina lifsdagar, att jag må lefva och dö Herranom och i Jesu nåd afbida uppståndelsens morgon, redovisningens dag!

I December. 1:sta söndagen i Advent. »Herre, jag tror, hjälp min otro. Gud gifve oss alla den rätta kristliga tron. Ja, gif oss för Jesu skull

En tro, som står fast intill lefnadens slut,
 Ett hopp, som ej svigtar i striden,
 Ett tålmod, villigt att jemt hårda ut,
 En kärlek, fullt ren, efter tiden.

Den 17 December. Med förundran ser jag nu, då året snart är förlidet, huru ringa jag tecknat i min bok. Mätte ej den fridfulla glädje, jag nu njuter, och det bekymmerslösa lif, jag för, föra hjertat bort ifrån betraktandet af Guds tålsamhets, godhets och långmodighets rikedom, utan snarare locka mig till bättring, till att med vördnad och tacksamhet mottaga allt det goda Gud och goda menniskor göra mig. — Då jag upptecknat vedermödans suckar med så många ord, hvarför har jag så få för lof och tacksägelse?! Det är bilden af de nio spetälske.

Herre, hjälp mig i min ålderdom och låt mig ännu verka något godt i verlden och bevara mig för att bli någon till plåga, så länge dig behagar att låta mig vistas här!

Till en sörjande vän.

(1857.)

Förlåt den nu objudne gästen,
Som vågar sig inom ditt bo!
Jag vill ju icke störa festen,
Nej, endast önska frid och ro.
Med såradt hjerta, tåradt öga,
Du fåfängt söker glädjen här.
Du vänder blicken till det höga,
Och finner frid och glädje der.

Räck nu din trogne make handen,
Och vandren ej blott till en graf!
Nej, vandren till de sälla landen
Som Gud i nåd er älskling gaf.
Se, huru friad från all smärta,
Bland englarne han jublar nu!
Han ber om frid åt edra hjertan,
Och Herrens frid I smaken ju.



Vandrerškans aftonsång.

(1858.)

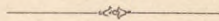
Jag sitter här uppå en enslig häll,
Och skådar lugn och stilla livvets qväll.
Ännu dess sol så mildt och vänligt ler,
Fast den sig stundligt sänker mer och mer.

Min morgon skön och ljuf och härlig var,
Ty glädjens sol rann upp för mig så klar.
De varma hjertan, som mig gladde då,
O! hvad jag önskar att dem råka få.

Min middag var också med glädje prydd,
I ro och möda är den hastigt flydd.
Ja, kärlek räckte mig der trogen hand
Till svalka under solens heta brand.

Och när det börjar nu att blifva svalt
I livvets dal, då har jag mig utvalt
Ett sällskap, som jag vill städs ha' mig när —
Det tålmodet, tron och hoppet är.

Och tacksamt glad jag blickar upp till Den,
Som evigt var och är och blir min vän.
Ju djupare sig qvällen sänker ner,
Dess skönare Hans sol emot mig ler.



En morgonstund i Häfla äng.

(1858.)

Jag gick helt ensam ut en stund
Uti en stilla blomsterlund.
Så mången tanke vaknade
På älskade, på saknade —
Dock brast jag ut i tacksamt ljud
Till dig min gode, gode Gud!

Jag känner, att jag ej är värd,
All glädje, som mig är beskärd,
Dock gläds jag, att du, Gud, mig ger
Af nådegåfvor mer och mer!
Blott hjälp, att, tacksam, lydig, nöjd,
Jag gåfvan ta'r med tack och fröjd!

Förlåt, om jag ej rätt förstått,
Att prisa Gud för ondt och godt! —
Om jag mig ensam finner här,
Det endast sken och villa är,
Ty du mig många hjertan gaf,
Som ge mig huggnad till min graf.

Ja, tack för hvarje ömhetsblick,
Som skänktes mig, hvarthelst jag gick!
Och tack, min Gud, för dagligt bröd,
För tröst och hjälp i sorg och nöd!
Välsigna dem, mig vårda än,
O Gud, vår Gud, vår far och vän!

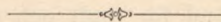
Vid min broders graf.

(Å Klara kyrkogård i Juli 1858.)

Broder, vid din graf jag icke fann
Någon blomma, men ack, frid, försoning!
Lycklig du, som snart i hamnen hann,
Till Guds frid i Himlafaderns boning!

Här i tjugu år du haft ditt bo,
I de lugna, stilla, tysta gårdar.
Ack, hur ljuflig är den frommes ro,
Som Guds egna helga englar vårdar.

Men om än ifrån din ljusa höjd,
Du ser ner hit till din arma syster,
Sänd en stråle till mitt hjertas fröjd,
Om mig lifvets qväll blir mörk och dyster!

**Den fattiga.**

(1858.)

Lugnt sitter jag här vid en främmande härd
Och tänker på dagar, som flyktat.
Jag skådar nu stilla den stormande verld,
Och glädes åt dagen, som lyktat,
Ty arbete gaf mig båd' föda och fröjd,
Och nu får jag hvila — i Gudi förnöjd,
Ty Honom jag omsorgen lemnar.

Jag föddes i tarflighet, närdes af flit,
Dock kärlekens rikdom jag hade.

Min moder mig skötte med omsorg och nit,
Och ömt till sitt hjerta mig lade.
Der lärde jag älska och hoppas och tro,
Att vara förnöjd och att söka min ro
Af skatter, som döljes för verlden.

Och Gudi ske pris, som mig skänkte en far,
Som lärde mig känna Hans vilja. —
I ordet han visade vägen så klar,
Som skulle från synden mig skilja.
Jag bad och jag trodde. Fast fattig jag var,
Jag hade i himlen den rikaste Far,
Som hjälper så gerna de arma.

Och nu, då jag skådar den lemnade kust,
Der mödorna morgonen tände,
Jag ser dit tillbaka med innerlig lust,
Ty alltid Guds godhet jag kände.
Jag åtnjöt beständigt mitt dagliga bröd,
Väl enkelt, men aldrig jag led någon nöd. —
För allt ger jag Gudi nu äran!



En hviskning bland grafvarna.

(I Vesterås 1858.)

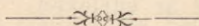
Må du hvarje timma
Af din korta tid
Stilla få förnimma
Himlafadrens frid!
Den sig uppenbarar
För hvar ljusets vän,
Och så mildt förklarar:
Gud är kärleken.

Må i glädjens stunder
Hjertat fly till Gud!
Fröjdas af Hans under,
Lyda fromt Hans bud.
Ja, må hjertat lära
Ödmjukt se till den,
Som ger glädje, ära,
Och är kärleken!

Och i sorgens dagar
Lugna dig min själ!
Om dig Herren agar,
Vill Han dock ditt väl.
Sorgen snart Han dämpar,
Gläder dig igen,
Om i tro du kämpar. —
Gud är kärleken!

Och, om, svag, du faller,
Och dig skulden tär —
Inom jordens galler
Själen fångslad är —
Vänd till Herren åter,
Bed, gör bot igen!
Han din skuld förlåter. —
Gud är kärleken!

Och vid dödens möte,
När din dag är all,
Och i grafvens sköte
Snart du bäddas skall —
Lyft då upp ditt öga
Upp till himmelen,
Se der — i det höga:
Gud är kärleken!



God natt.

(En augustiafton 1859.)

God natt! god natt! du ljufva, klara sol,
Som lifvar jorden ifrån pol till pol.
Du länge nog har skådat fröjd och gräl,
Jag tar af dig ett vemodsfullt farväl.

God natt, o jord, din skönhet älskar jag!
Dig skaparn prydt med tusende behag;
Din sköna fägring djupt mitt hjerta rör.
God natt! god natt! Din hvila ingen stör.

God natt, ni djur och alla foglar små,
Som nu så trygga till er hvila gå,
Och vaknen glade se'n att lofva Gud
Med glädtig dans, med sköna sångers ljud.

God natt, ni alla, som jag älskar här!
För er till Gud min sista bön jag bär.
O! må vi alla under hvilans tid
Få sofva sött och vakna upp med frid!



Hvad jag vill.

(1859.)

Jag vill ej mer än älska, dö och glömmas.
Ack, må jag det i ostörd frihet få!
Jag vill platt intet prisas och berömmas,
Nej, tyst och okänd vill jag målet nå.

Jag vill ej mer än be för dessa kära,
Som Gud mig skänkt till glädje och till tröst,
Ej blott för dem, som är mitt hjerta nära,
Men alla, som mig glädja i min höst.

Jag vill ej mer än tacksamt till mig sluta
De goda, som den gamla huggnad ge.
Jag vill ej mer än fridens sötma njuta,
Och emot hvilans timme gladligt le.

Jag vill ej mer än stafva på min lexa
Att blifva ödmjuk, tålig, tacksam, god.
Jag vill ej mer, än att i fromhet växa
I kärlek, tro och hopp och tålmod.



Nyårsafton 1859.

Farväl, kära år, som nu lemnar oss snart!
Jag önskar ej åter de flyktade timmar.
Godt var du, dock vill jag ej hämma din fart,
Fast ofta det flydda skönt bortom oss glimmar.
Jag tackar dig, Gud, för allt lyckligt och godt,
Som utaf din godhet jag rikligen fått.

Jag tackar, att äfven de kommande da'r,
I hoppet jag vågar se lyckliga nalkas.
Jag tackår, att lifvet mång' glädje har qvar,
Fast man ej i våren med blommor får skalkas.
Ja, sommaren äfven är flyktad sin kos,
Och vissnad och borta hvarendaste ros.

Nu skyndar ock hösten med ilande fart,
Dess sol sig fördöljer, dess vindar bli svala.
Må frukter då bjudas af ädlaste art,
Naturen bli stilla, och friden blott tala!
Då blifver ju hösten ock ljuflig och skön,
Och hjertat får glädje, och mödan får lön.

Och se'n midt i vintern, hur glädas vi än,
När himmelens stjernor så härliga glimma,
Och månen är mild som den ljufvaste vän,
Och norrskenet flammar i midnattens timma.
Och fast jag är skild ifrån blommor och sol,
Guds härlighet fröjdar mig än vid vår pol.

Så lifvet försvinner här år efter år
I vaxling af mödan och glädjen och smärtan,
Men allt — äfven sorgens och saknadens tår —
Bär frukter för fromma och lydiga hjertan,
Som hoppas på Gud och välsignelse få
För dagar, som komma, och dagar, som gå.



Tankar på döden.

(1860.)

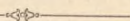
Hur kort är dock ett menskolif!
Med möda och med tidsfördrif
Det flyr, som molnen fly för vinden,
Så hastigt som den rädda hinden.

Ack, knappt min späda stämma ljud,
Förrn vinken gafs mig om min död.
Dock Gud, som styrer menskans öden,
Lät lifvets port ju blifva döden.

Väl synes döden kall och stum,
Dock frid bebor de stilla rum,
Der stoftet några stunder dröjer,
När anden fri till Gud sig höjer.

Ja, när han hunnit Fadrens hus,
Hur glädes han i fröjd och ljus,
Och sjunger Gud och Lammet ära;
Hur saligt, att Guds lof frambära!

Men äfven kroppen, blifven stoft,
Ur mullen ger i blommans doft
Ett tecken, som du skönt ser skrifvet,
En bild ännu, en vink — om *lifvet!*



Novemberblommor.

(1860.)

Resedan: Ack, syster, vi stå ännu kvar
Och minnas knappt de flydda dar,
Då sommarsolen glödde,
Då allt var fägring rundt omkring,
Då sköna systrar i en ring
Sin prakt på jorden strödde.

Tusenskönan: Ja väl! så är vår tid ock snart
Förbi. — Ack, lifvet flyr med fart,
Min fägring är försvunnen.
Min hy är mörk, mitt hufvud böjdt,
Om glad jag var, att vintern dröjt,
Så är min qväll dock hunnen.

Resedan: Ja, låt oss då i sällt förbund
Nu möta vår förvandlingsstund
Och stilla ljufligt domna!

Tusenskönan: Tack, tack, du goda hjertats bild!
Du är så anspråkslös och mild,
Med dig jag skönt skall somna.

* * *

Gumman: Ja, slumren nu ni ljufva små,
Jag ta'r er genast båda två,
Och i mitt album gömmer. —
Den gamla vänligt mot dem log;
Hon som ett »minne» båda tog;
Det »minnet» hon ej glömmet.



1861. Då dessa mina anteckningar börjar blifva så fåtaliga, kan jag ej annat än förundra mig öfver min andefattighet. Kanske är det, för det jag nu ej är så mycket öfverlemnad åt mig sjelf, utan har hvar jag än vistas någon kär dotter att meddela mina tankar åt, och behovet att tala med mig sjelf är förgånget. Jag känner ock, huru själskraften är mindre, men det oroar mig ej. Mycket bekymmer är ock borta. Ack att mitt öfriga lif blefve en oafbruten tacksägelse, en stilla aftonbön!

Ö. Harg, Juli 1861. Hvarför väcker åskan så mycken räddhåga? Att den väcker djupt allvar, är tillräckligt, ty hvem skulle ej tiga, när den Allsmäktige talar. Hvem skulle ej vördnadsfullt se ljungeldarne från höjden, de kunna ju för oss medföra döden i nästa ögonblick! Men då vi veta, att Gud är lika stor i kärlek som i allmakt, bör det ju lugna oss, att han förmår skydda oss, om honom så tackes. Derföre böra vi ju bjuda till att i stillhet förbida Hans behag, som har lif och död i sitt våld. Må vi söka att öfverlemna oss och de våra alla dagar i Hans beskydd. Han beskyddar oss i båda kända och okända faror. — Han kan uppehålla det sjunkande modet, äfven då åskluften betungar, och blixtrarna gör den klentrogne förskräckt, och dundret upprör himmel och jord. Ja, han kan säga till det häpna sinnet och oroliga hjertat: var stilla, och det blir stilla och lugnt. Men låtom oss aldrig glömma att tacka och prisa vår Gud, då faran är öfver! Må vi ej tanklöst återgå till arbete eller förströelser!

Oktober 1861. Huru ofta prisas förståndet och det med rätta, ty utan förstånd är ju menniskan blott djur. Då emellertid förståndet undervisar och ofta tillrättavisar, gör *tron* lycklig, lugn och fridfull. Ära vare Gud, som aldrig sagt till någon af sina barn: du skall *förstå* mig. Huru skulle då de enfaldige kunna blifva Guds husfolk! — — —

Vesterås den 31 Oktober. Jag har haft en njutningsrik afton. Det härvarande bibelsällskapet firade sin årsdag, och ett tal af öfverhofpredikanten Nordensson var stor huggnad att höra. Jag satt väl här en främling, men jag kände det ej, då ordets tjänare till alla, hög och låg, rik och fattig, gammal och ung stälde sina förmanande och uppmuntrande ord. Främlingskänslan upphör då, och man känner, huru godt det är att erfaras: alle ären I ett i Kristus Jesus. — — Det är en Guds välsignelse att få läsa bibeln. Jag vet, att ju mera man läser, ju mer klarnar det för det andliga ögat, och ju mer känner sig hjertat förtroligt med Guds vägar och tacksamt undergifvet Hans behag.

Vesterås den 10 November 1861. En högtidsdag har det i dag varit. Domkyrkan härstädes invigdes till gudstjenst efter en stor reparation. Många känslor, många tankar hade jag under dessa timmar i Guds hus. De första vid åskådandet af templet var beundran öfver ett i mitt tycke stortadt människoverk. Jag förstår ingen stil, intet konstverk, men det härliga templet gjorde godt att skåda, ehuru menniskomassan och den korta tiden gjorde åskådningen ofullkomlig. Jag tänkte: huru var det väl här, då denna kyrka första gången invigdes! . . . Då jag nu hörde den sköna sången utan att höra några ord, fattade jag tydligare än förr, huru de latinska messorna kunde lifva andakten. Dock är denna sköna sång ej andakten sjelf, ty man längtar att sjelf få sjunga Guds lof och allt det hjertat vill i ödmjuk bön

anförtro sin Gud. Jag hade velat hålla andedräkten för att ej förlora något af den sköna sången, som biskop Fahlcrantz sjöng, och likväl blef jag så lätt om hjertat, då jag med församlingen fick instämma: »Hela världen fröjdas Heran» etc. Utaf ceremonierna kunde jag ingenting hvarken höra eller se, ty en pelare var i vägen, men — Gudi ära — predikan af domprosten fick jag höra öfver Jesu ord till Martha: »Jag är uppståndelsen och lifvet» etc. Det var kronan på högtidligheterna.

December 1861. Mitt hjerta bäfvar och är ofta oroligt. Hvarför? Det bäfvar för den flydda tiden, som ej alltid rätt användts, det bäfvar för den närvarande, som jag ofta tycker mig förlora i onyttig möda, utan att jag sjelf eller någon annan har rätt nytta deraf. Räck ut din hand, förbarmande Gud, och ryck mig ur förgänglighetens träldom! — — — Men hvad är då din glädje du gamla hjerta? Du känner ju oftare den än bedröfvelsen. — Jo, hvarje kärleksblick, hvarje vänligt ord är mig en glädje! Och nu — nu gläder jag mig med barnen, att Julen snart är inne! Om jag just ej så mycket gläder mig åt julgranen o. d., gläder jag mig dock åt allt, som förebildas i julfröjden. Det gröna trädet med sina otaliga ljus liknar hoppet med dess otaliga stjernor. Och i Guds klarhets ljus söker trons öga vägen till krubban, der all verdens tröst hvilat. Gåfvorna äro bilden af en kärlek, som icke söker sitt. — — — Gud, kom till mig med din frid, med den frid, som världen icke gifva kan!

Källan och hafvet.

(1861.)

Så höga anor jag ej har
Som du, min broder Haf.
Jag vet blott, att jag ständigt var
Nöjd, med hvad Gud mig gaf.

Om nyttan jag ej ordar stort,
Ty endast i mitt lopp
Den törstige jag huggnad gjort,
Den trötte friskat upp.

Och vandraren, när klar jag står,
Så gerna dröjer här,
Der blommans bild han skåda får
Så väl som himlen skär.

Om mulen himmel visar sig
Och bådard storm och regn,
Står jag dock stilla, döljer mig
Uti min moders hägn.

Och kommer vintern, kall och arm,
Jag fryser ej ändå,
Ty varmt det är vid modersbarm,
Der livvets pulsar slå.

Men kommer vår och sommar, jag
Ser fröjdfullt himlens blå,
Jag ser der solens sköna drag
Och nattens stjernor små.

Och syns mig verlden hård och kall
Och tung och mörk och svår,
Jag vredgas ej med böljors svall,
— Jag faller tyst en tår.



Lifvets gåta.

(1862.)

Hvarför blef lifvet ofta blott en gåta,
Som tyckes aldrig kunna lösas opp?
Och hvarför utan orsak le och gråta
Och ständigt knota öfver verdens lopp?
Så månet luftslott bygga, som skall ramla,
Och mellan hopp och fruktan ständigt famla?

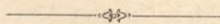
Hvarföre föddes jag till denna verden?
— Är visst en fråga, som rätt mången bryr.
Därför väl ej, att löjena och flärden
Dig skola skänka glada äfventyr,
Ej heller att du jemt skall dyster vara
Och sucka öfver vidrigheters skara.

Om lyckan du i nöjets armar söker,
Och sällheten i hvarje fylldt begär,
Din glädje ej sig dagligen föröker,
Nej, oro ofta nog du finner der.
Ty ej med guldets makt man gåtan löser,
Och knappt der man ur visdomskällan öser.

Blott för de stilla, undergifvet fromma
Står lifvets gåta öppen, ljus och klar,
För dem bli ljusa tiderna, som komma,

Och hoppet dagar upp det dunkelt var,
 Och hvarje ödmjuk bön till Herren hinner,
 Och *tro* och *kärlek* livvets gåta finner!

Du får väl ej Guds dolda råd här veta,
 Men du får bedja, älska, hoppas, tro.
 Bland livvets töcken får du stundom leta,
 Dock klarnar det, då hjertat finner ro.
 — Ja, jag är nöjd, att allt är i Guds händer
 Och gåtan sist Han till mitt bästa vänder.



Ett sändebud.

(1862.)

Glädjen blef utsänd för att visa människan en skymt af Skaparens anlete. Den fick dock befallning att aldrig stanna hos ett orent sinne. Derför är det få, som få se denna Guds utskickade. Den girige trodde sig se honom i guldets glans, men glädjen fann hans sinne för mycket fästadt vid denna verlden, och flydde därför bort, lemnande fruktan och afund efter sig. Den lättsinnige trodde sig se honom i yra nöjen, men glädjen vände honom snart ryggen, gick sörjande bort, och förtviflan intog dess plats. Högmodet och fäfangan hade samfäldt beslutit att fjettra glädjen hos sig. De voro vida höjda öfver girigheten och lättsinnet, men glädjen vantrifdes, ty högmodet var så kallt, fäfangan så ombytlig. — Trött och ledsen gick glädjen omkring, men kom till sist till nejder der frid och arbetsamhet rådde. Människorna fikade ej efter guld, njutning eller höghet. De arbetade i from förtröstan efter Guds vilja, de älskade hvarandra, voro tienstaktige, välvillige mot hvarandra. De rike hjälpte de fattiga och de fattiga afundades ej de rike. Gamla och unga sökte icke sitt, utan lefde i förtrolig, vänlig

umgängelse. De gamla sågo gerna barnens fröjder, och barnen voro vördnadsfulla och fördragsamma mot de gamla. Der bosatte sig glädjen, tillhviskade både unga och gamla mångt tröstande ord, uppmanade alla till Guds lof. Och glädjen slog der rötter. Den spridde sin ljufhet vida omkring. Alla kände behofvet att omvända sig till barn, till ett rent barnasinne för att få boning i det rike, der evig glädje är.

Om till din Gud som barn du vänder åter,
Skall glädjen aldrig vika från din stig.
I oskulden han sig blott finna låter,
I tro och lydnad skall han möta dig.

Farväl till sången.

(1862.)

Länge nog jag nu sökt sjunga,
Sjunga uti lust och nöd.
Ären komma tröga, tunga,
Vänligt vinkar nu min död.
Må jag dock en sång — den sista —
Än en gång få sjunga ut,
Än jag vill en runa rista,
Nöjd om sången se'n tar slut.

Skönt min vårdag mot mig glänser
Än från minnets sälla land,
Der min fröjd fann inga gränser.
Vid min dyra moders hand
Der försvunno da'r som timmar,
Under lek min tid bortflyr;
Endast fröjd i minnet glimmar
Från de glada äfventyr.

Snabb som vinden flydde våren;
Sommarn kom — den var ock klar;
Kinden stänktes nog af tåren,
Men en daggtår blott det var.
I min moders hulda sköte
Ännu glad min dag försvann,
Om ock ålderns säkra möte
Med sitt allvar snart mig hann.

Så jag ut i världen träder
Vid en trofast makes hand.
Minnets ros mitt hjerta gläder,
Ler mot mig från lemnad strand.
Kärleken så huldrikt förde
Julen kring på tidens flod.
Barnens kärlek mig tillhörde,
Var min lyckas segerstod.

När se'n lifvets höstdag nalkats,
Och dess kyla hunnit mig,
Och när solens hetta svalkats,
Stilla söker jag min stig. —
Ensam går jag nu att hinna
Lifvets afton, och likväl
Tro och hopp och kärlek vinna
Glädje åt den gamlas själ.

Så, o Gud, för dina fötter
Lägger jag min vandringsstaf,
Jag är nu af mödan trötter,
Blickar glad emot den graf,
Der bortom Guds kärlek strålar,
Bjuder evig frid och ro;
Hoppet skönt min framtid målar; —
Evigt hos vår Gud vi bo.

Ja, farväl I ljufva stunder,
Som jag sången egnade!
Jag har rönt så månget under,
Då hon hjertat fagnade.
Frid du i mitt sinne danat,
Hulda, fastän svaga sång,
Mig till fröjd och glädje manat,
Mig hugsvalat mången gång.

Och när ålderns dagar hunnit
Hvarje blomma blekna ut,
Sångmö! se'n du nu försvunnit
Ler jag vänligt dock till slut,
Och mig gläder åt de unga,
Som i bättre, rena ljud
Kring den gamla börja sjunga.
Var hos dem du sångens Gud!

En Novemberdag.

(1862.)

Kulen höst i norden
Herrsakar omkring oss,
Dyster synes jorden,
Höljda himlens bloss.

Tanken gerna ilar
Bort till sommarns dag
Och sin vinge hvilar,
Glad vid dess behag.

Vintern dock re'n ropar
Med sin kalla röst —

Löfven bort han sopar —
»Det är mer ej höst!»

»Ack, så snart jag nalkas
I min hvita dräkt,
Dina känslor svalkas,
Du med mig blir slägt.

Frukta dock ej lifvet
Än i vinterns dag!
Det blef ock dig gifvet
Njuta dess behag.

Blifve rent ditt sinne,
Hvitt som drifvans snö,
Då i hjertat inne
Blommorna ej dö.»



Till Carl och Concordia.

(Stockholm d. 26 Juli 1863.)

I morgonens herrliga strålar,
Der allt blott i kärlek sig målar,
Nu sjunger mitt hjerta af fröjd!
Hell Er, mina syskon och vänner
Som, lyckliga, kärleken känner
Med blicken mot himmelen höjd!

Må helsa och glädje Er smycka,
Guds frid bli den framtida lycka,
Som ger edra dagar behag!
När aftonens skuggor sig sänka,
O, må då Guds godhet Er skänka,
Den längsta den skönaste dag!

**Vid hemkomsten från ett besök.**

(1863.)

Jag sitter åter här med tacksamt sinne
För allt det goda Gud mig gifvit har,
Då, af Hans godhet, intet smärtsamt minne
Och ingen plåga tynger mina dar.

Ack, ur min själ ej någonsin försvinne
Den fröjd, som gjort min lefnads himmel klar!
Ja, må till Gud jag först min tack hembära,
Och sedan hjertligt tacka Er, ni kära!

Ack, om jag blott kunde tacka Gud, som jag ville! Ack,
om jag kunde bedja honom så ifrigt och flitigt, som jag
ville och borde! Då är jag säker, att hans barmhertighet
komme öfver alla mina kära barn!



De sjuttio åren.

(1864.)

Ack, uti mitt sjuttionde år
Mycket borde jag väl kunna säga
Till de unga, som i livvets vår
Endast vilja livvets fröjder äga.

Ja, Er glädjen! men dock varsamt, så
Att ej nöjet må er hog förvilla.
Nej, blott rent och oskuldsfullt ni må
Njuta glädjen, den i flärd ej spilla!

Visst är lifvet flygtigt, tungt och kort,
Men det helgas dock af tusen fröjder.
Endast kasta ej din pröfning bort;
Se ej längtansfullt mot lyckans höjder.

Flygtig glädjen är, men mins, min vän,
Sorgen ofta lika flygtig blifver.
Samme Far, som gaf dig sällheten
I sin vishet dig ock sorgen gifver.

Njut då lifvet i en menlös fröjd,
Men glöm icke att det allvar äger!
Hjertats renhet gör dig glad och nöjd,
Hjertats frid allt annat öfverväger.

* * *

1864. Ej ett ord har jag funnit i mina anteckningar om min bortgångna dotter.* Kanske någon bitter klagan blifvit gjuten, som jag sedan blygts för, och att Gud gaf mig nåd att döfva sorgen med den tron, att så var Guds vilje. Svår var denna förlust, och otaliga smärtsamma känslor följde derpå, men, ära vare Gud, som går allting härligen igenom! Jag kan nu lugnt se de kära barnen och säga:

Haf tack du, min Gud, för din vishet och nåd,
Som skänker oss lifvet och döden.
Jag evigt vill prisa din sanning, ditt råd,
Din kärlek, som styr våra öden!

* * *

En annan brist finner jag deruti, att jag aldrig sagt ett ord till att tacka Gud för hans nåd att skänka mina barn goda lärare. Ja, lofvad vare din vårdande och förbarmande godhet, som gaf mina barn tillfälle att få lära det, de bäst behöft för sitt lifs uppehälle, men mest tackar jag dig för det kristliga lif du tändt i deras hjertan! Då jag ser min egen oförmåga, stannar jag med evig tack inför dig, O Gud, och känner ock en djup tacksamhet mot alla dem, som vårdat sig om oss. Nu äro de uppvuxna, dessa kära, ja, de börja redan få några helsningar från ålderdomen, men en lika varm, lika innerlig kärlek förenar oss ännu. Mätte Guds nåd låta oss behålla frid och kärlek såsom Hans bästa gåfva!

* Kerstin Lidberg dog 1851.



Svar på en nyårsönskan.

(1865.)

Väl jag hunnit pröfva världen,
Smakat både ljuft och ledt,
Men dock funnit under färden,
Huru Gud mitt väl beredt.

Jag har funnit på min bana,
Att den stunden skönast var,
Då Guds godhet lät mig ana,
Att om mig Han omsorg bar.

Han har mildrat mina strider,
Mina sorger plånat ut,
Och om hjertat stundom qvider,
Bidar det ett saligt slut.

Tack att du mig önskar friden!
Friden är min själs begär.
Yngling, må ock du i striden
Mötas af Guds bistånd der!



Glädjen, sorgen och sången.

(1865.)

Glädjen med sången
Bodde tillsammans i ro.
Mången, ack, mången
Sökte dess ljufliga bo.

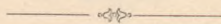
Glädjen dock höjde vingen
Och ilande for.
Sången hon dröjde
Suckande efter sin bror.

Ännu det klingar —
Sången ej lemnat sin borg,
Än den betvingar
Saknad och smärta och sorg.

Stilla dock sorgen
Löser sig, lyssnar en stund,
Stannar i borgen,
Sluter med sången förbund.

Sången, hon lifve
Själén och lyfte den opp!
Sorgen, hon blifve
Trogen i minne och hopp!

Sorgen, hon renar;
Sång bringar friden igen.
Allt den förenar, —
Glädje och sorg är dess vän.



Längtan.

(1865.)

En stilla längtan hjertat ofta känner,
En längtan bort till frid och ljus och hem;
Att finna åter fromma, trogna vänner
Och att få evigt, evigt bo hos dem.

Jag längtar högt, att till Guds rike komma,
Då i dess förgård länge nog jag gått,
Att se Guds anlete bland alla fromma.
Jag längtar dit, der allting blifver godt.

Jag längtar bort från synd och flärd och villa,
Att verlden ej mitt hjerta fångsla må;
Jag längtar att få komma i det stilla.
O gode Gud, min längtan ej försmå!



Den 7 April 1867. Åter börjar en vår. Gode Gud, huru mycket skönt skänker du oss ej med våren! Aek, att den gamla, som ännu får åtnjuta denna nådeskänk, förmådde rätt tacka dig och rätt uppfatta vårens mening för det andeliga lifvet! Under våren infaller fastlagstiden, en tid då vi borde flitigt betrakta Guds nåd i Kristus Jesus och dagligen säga oss: »Så älskade Gud verlden, att han utgaf sin ende son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke skall förgås, utan få evinnerligt lif.» Om vi rätt betrakta denna kärlek, måste våra hjertan lifvas till genkärlek. Jag ville kalla det en uppståndelsekärlek, att älska Gud öfver allt annat och att uppstå genom hans kraft från synd till lif! — — — Du som kan ur den döda, kalla jorden framkalla så mycken välsignelse, framkalla ock ur mitt tröga, kalla hjerta en ny kraft att uppstå och bära någon dig behaglig frukt! Låt mig ej vara sämre än den stumma naturen! Lär mig att tacka och lofva, lydig vara och tjena!

Hör, O Gud! den suck, som går
Ur mitt gamla hjertas gömma!
Lär mig följa dina spår,
Och din kärlek aldrig glömma!
Milde Jesus, låt mig bära
I mitt hjerta lifsens lära!

Flydd är lifvets glada vår,
Mödans da'r ock äro flydda.
Åldern smugit i dess spår,
Bräcklig är nu stoftets hydda.
O, låt själens kraft dock lifvas,
Och dig heligt offer gifvas!

* * *

I Augusti 1867. Åter har du, milde Gud, skänkt mig herrliga dagar af frid och kärlek. Tack, du kärlekens Gud! Hastigt flydde de dessa dagar, men de lemnade det ljufvaste minne efter sig, minnet af barn och barnbarn. Huru hafva ej de unga vuxit upp och äro nu i sin fulla blomning! Gud, bevara dem! Skydda du sjelf din egendom! De äro dina, låt dem det förblifva! Och de äldre, mina goda barn, huru kära äro de mig ej! Åren hafva väl börjat sätta några lätta märken på deras anleten, men, Gud ske lof, kärlekens stämpel står qvar, och i deras ögon läser jag idel huldhet och omvårdnad. Gud välsigne dem alla och låte mig ingen dag förgäta att nedkalla denna välsignelse öfver dem! Må jag dagligen tacka dig, O Gud, för mitt lifs lycka, min ålderdoms lugn!

Ack minne, hur ljufvigt, hur sällt,
 Du målar med blommor de fält,
 Som hastigt för mig ha' försvunnit,
 Der glädje och kärlek jag funnit!
 Jag finner städs glädjen igen
 I minnet, min trognaste vän.

Ja, minne, du fröjdar mig ju! —
 Jag gläds åt de fröjder ännu,
 Som genom Guds godhet jag njutit
 I dagar, som hastigt förflutit
 Bland barnen, som gladts åt mitt väl.
 O, minne, förblif i min själ!

Hos Gud må vi mötas en gång,
 Och prisa i glädje och sång!
 En lofsalm då glade hembära
 För Gudi — och Lammet till ära,
 Och lofva Hans kärlek, Hans råd,
 Som frälsat oss alla af nåd!



Farväl.

(1868.)

O gode Gud, lär du min själ
Att utaf verlden ta' farväl!
Haf tack för allt jag deri njutit!
Förlåt mig, hvad jag der har brutit!

Jag vill ta' afsked af den verd,
Som full är af båd' sorg och flärd.
Farväl, jag icke dig begråter,
Och mig du icke lockar åter!

Farväl ock, undersköna verd,
Der jag så hjertligt gaf min gärd
Åt Herrens godhet uppenbarad,
I sol och blommor skönt förklarad!

Farväl, I alla, som min själ
Vill älska under ve och väl!
Må Er Guds godhet skydda, alla,
Er vill jag Gud, min Gud befalla!

Farväl, allt missmod, harm och strid!
Jag glädes åt den stilla frid,
Som Herren åt de sina skänker,
Med tacksam fröjd derpå jag tänker!

Farväl, min sångmö! Fastän svag
Du gladde mig dock mången dag;
Ditt joller ingens lugn förstörde,
Om ock du ingens hjerta rörde.

Farväl! Nu blir min tystnad lång,
I hjertat hvilar stum min sång.
Ack, måtte friden ock derinne
Få lefva i ett tacksamt sinne.

Farväl! Nu vill jag hvila ut,
Och bedja till min lefnads slut. —
Att bedja för jag har så mången;
Nu uti bön jag slutar sången.

* * *

Farväl min bok! Mången gång har jag i nedskrifvandet af mina tankar tyckt mig ha' nöje. Om dessa tankar voro af något värde, var ej fråga. De voro stundens barn och fingo framstå på papperet just, såsom de kommo. Men min dag börjar nu lida mot sitt slut. Jag börjar inse, huru litet jag nu egentligen har med verlden att göra, huru jag endast borde i stilla förbidan, hopp och tro gå min förvandling till möte. Och lofvad vare Gud, som så nådigt sörjt för mig, ovärdiga barn, att intet fattas mig! Han sörjer dagligen för mina andeliga och lekamliga behof. Ja, Hans kärlek skänker mig otaligt godt. Ack, att jag åter kunde skänka Honom mitt hjerta fullt af kärlek och tro! Huru ljufligt är det ej att skåda framåt! Huru blir ej allt godt, endast man alltid förmådde undergifva sig Guds vilja och behag! Det oroliga, ofta oförnöjda hjertat vill så gerna lägga något till eller taga något från. Men Guds vilja är godhet och sanning.

Jag ville nu säga ett farväl åt min bok, men mången tanke kommer fram — tankar in i framtiden, som dock in-

gen kan få veta, och som är bäst förvarad i Guds hand, tankar på det närvarande, som jag dock ej kan till det minsta ändra eller förbättra och tankar på det flydda, som stundom gläder, stundom bedröfvar mig. Allt detta ilar förbi mitt inre öga, och gör mig någon oro, men i allt får jag frid, då jag lemnar det i Herrens händer. Gode Gud, i dina händer innesluter jag mig, och allt hvad mig kärast är, med fast tro, att allt blir godt, om vi förblifva dina barn!

Ja, må Gud och människor förlåta alla mina många brister. Ålderdomen har hunnit mig, och jag erfar, huru Guds godhet ej heller då öfvergifver oss. Måtte hvarje min återstående dag helgas till Guds lof för all hans godhet, och, när sista aftonen är inne, jag få gå hem i frid. Detta gifve mig den store treenige Guden!



Ett sista farväl.

(1871.)

Farväl, o verld! Nu vill jag hemåt vända
Till rätta hemmet ifrån sorg och flärd!
Jag längtar att till fridens hydda lända,
Dit upp till ljusets sköna, rika verld.

Farväl jag bjuder åt den yra fröjden,
Som tjusar sinnet, men ej hjertat rör.
Mitt hopp sig sträcker mot den ljusa höjden,
Der intet qval min själaro förstör.

Med evig tack jag nalkas Herrens gårdar,
Med tack och lof för allt, hvad Gud mig gaf.
Ja, pris ske dig, som alla väsen vårdar,
Som vårdat mig från vaggan till min graf!

Haf tack, O Gud, för allt, hvad du mig skänkte,
För kärlek, glädje, tröst, hugsvalelse!
Haf tack, att du i nåd ock på mig tänkte,
När jag gick bort uti förvillelse!

Haf tack, att äfven sorgen jag fick smaka,
När trofast jag ej följde dina bud!
Haf tack, att du mig förde mildt tillbaka,
Du gode Herde, till min gode Gud!

Som Magdalena vid min Jesu fötter,
Jag bidar salig hans förlåtelse,
Och om jag stundom blifver svag och trötter,
Ger Herrens ord mig ljuf hugsvalelse.

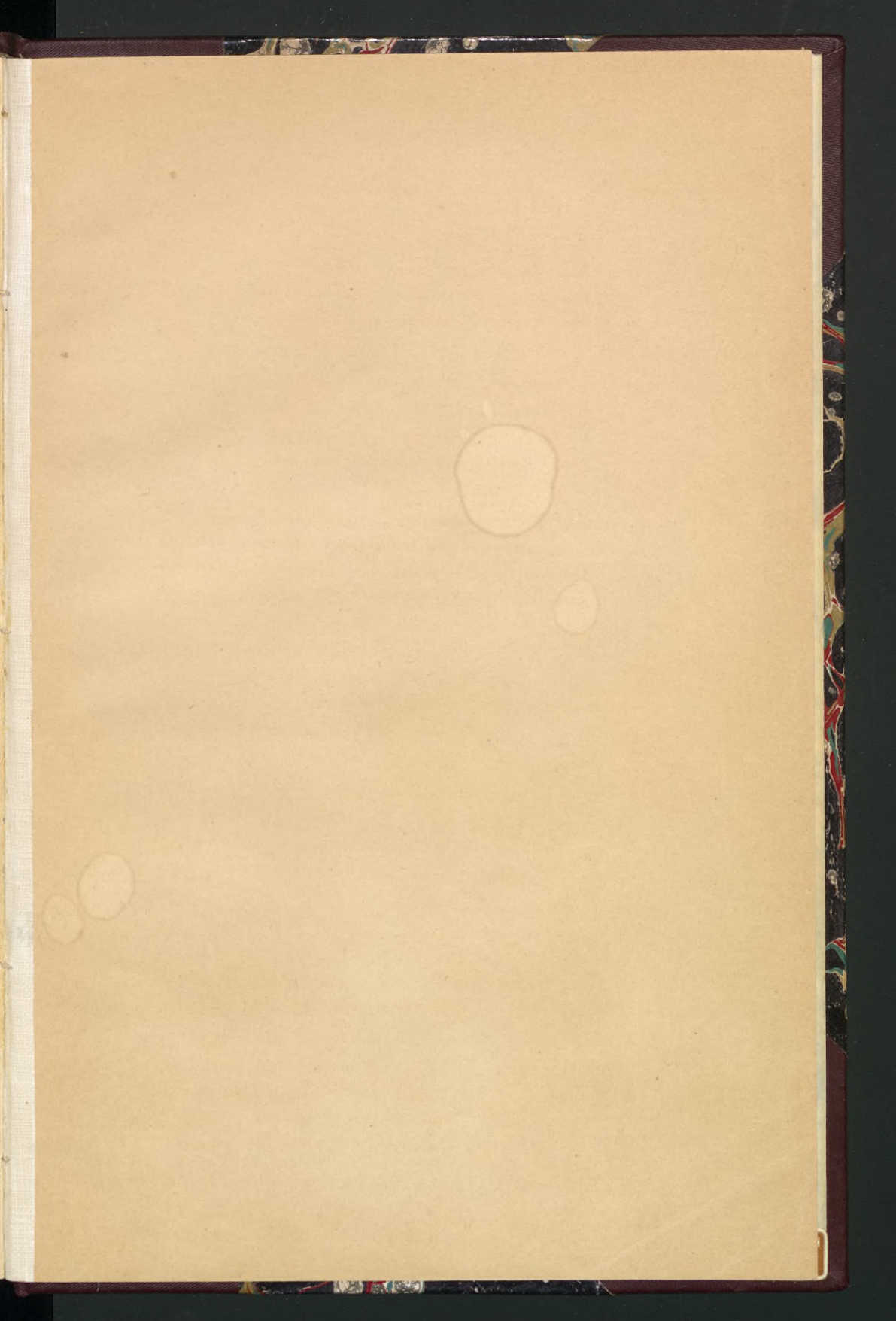
Välsignelse, ni alla mina kära,
Utöfver Er, skall bli min sista bön.
O gode Gud! Utaf din nåd beskära
Dem hundrafallt din rika nådelön!

Nu vill jag nederlägga vandringsstafven,
Den börjar blifva både tung och nött.
Du gode Gud, skänk mig din frid i grafven!
Tills du mig väcker, låt mig sofva sött!

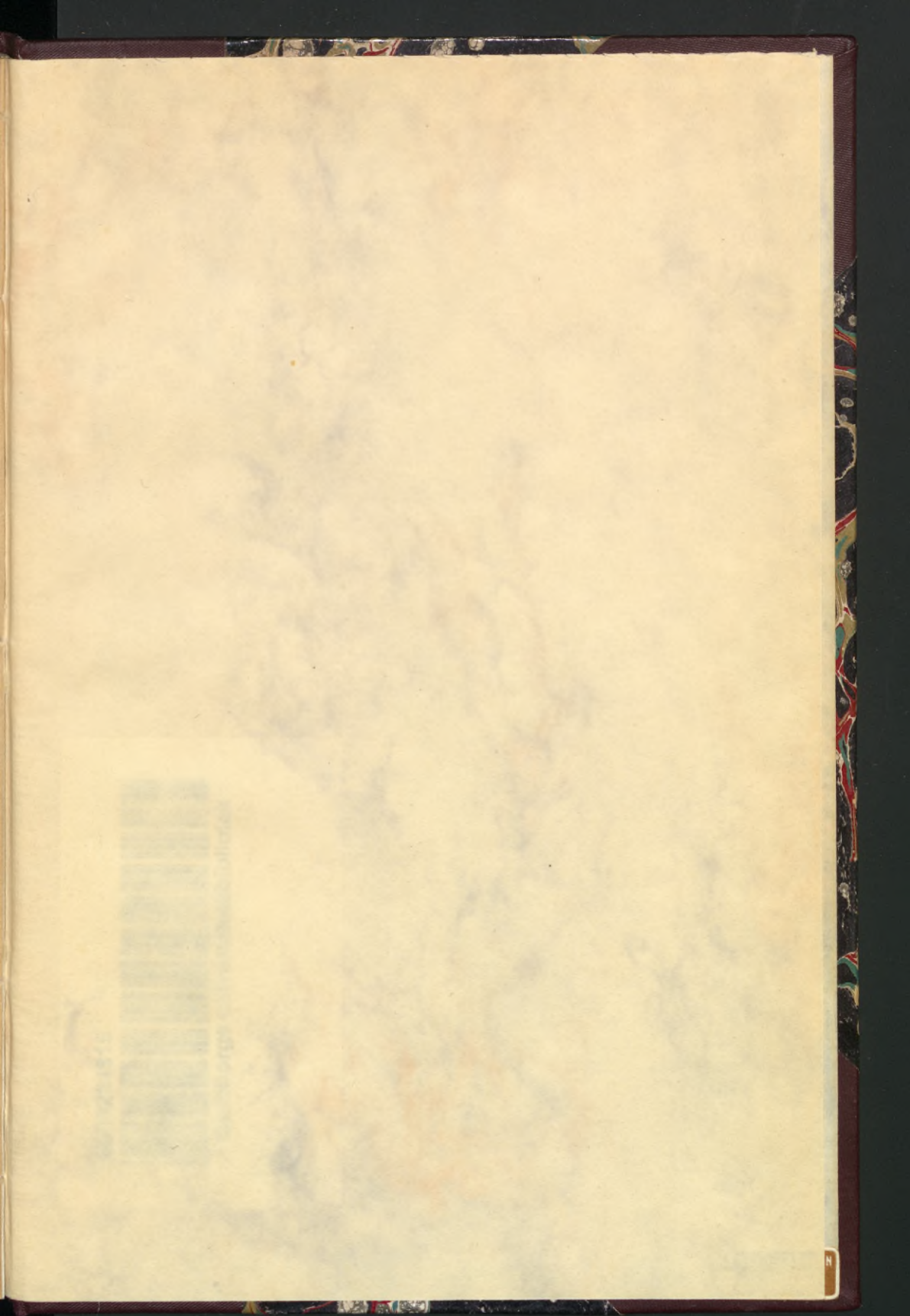


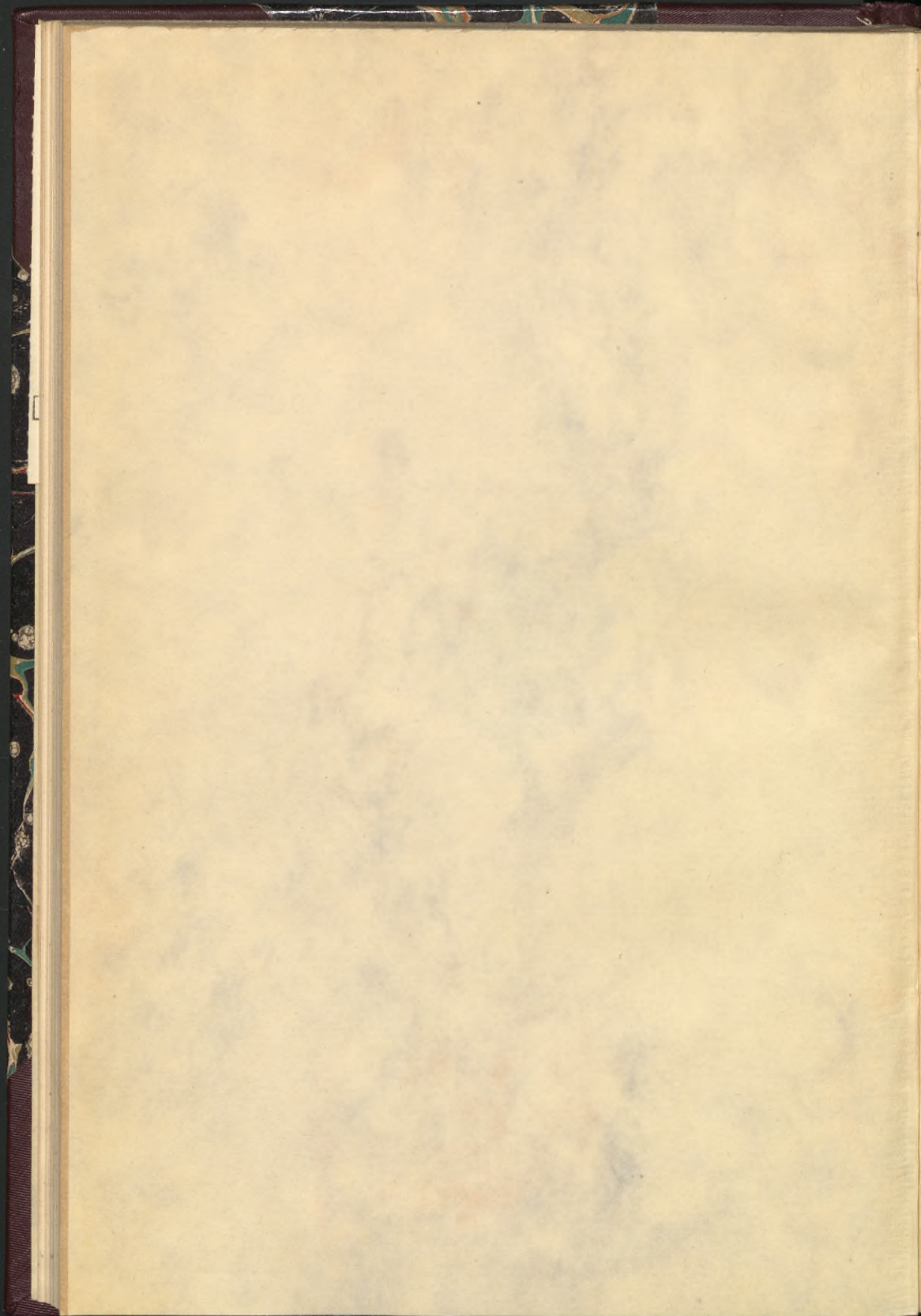
Mod. 8/3-27
89 k.

110









6000221815



Göteborgs universitetsbibliotek

2:25

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

